உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-கஎ.] காலயுக்தி௵ மாசி௴ [பகுதி ச
Vol. XVII. February—March, 1919. No. 4.

புதிதாகக்காணப்பட்ட

* திருவிடைவாய்த்தேவாரப்பதிகம்.

காவிரிக்குத் தென்கரையிலுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றிற்கு இப்பொழுது மூவர் முதலிகளான அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரரால் பாடப்பட்ட தேவாரப்பதிகங்கள் கிடைக்காததால் இறந்துவிட்டனஎன்று அறியப்படும் க்ஷேத்திரங்களில் இத்திருவிடைவாய் க்ஷேத்திரமும் ஒன்று எனக்கருதப்பட்டு வந்தது. இது க்ஷேத்திரந்தானென்பதற்கு அறுபான்மும்மைநாயன்மார்களில் ஒருவரான ஐயடிகள்காடவர்கோன் நாயனார் தமது க்ஷேத்திரத் திருவெண்பாவில்,

மாண்டுவா யங்காவா முன்ன மடநெஞ்சே
வேண்டுவா யாகில் விரைந்தொல்லைப்—பாண்டவாய்த்
தென்னிடைவாய் மேய சிவனார் திருநாம
நின்னிடைவாய் வைத்து நினை.

என்று கூறப்பட்டிருப்பதே போதியதாம். இந்தக்ஷேத்திரம் இப்பொழுதும் பாண்டவாயாற்றின் தென்கரையிலேதான் இருக்கிறதாயினும் முற்காலத்தில் இருந்த சிறப்பையிழந்து ஒருசிறிய உட்கிராமமாக இருக்கிறது. இக்கோவிலைப்போய்ச் சுற்றிவருகையில் பல பழையசிலா லிகிதங்களைப் பார்த்தோம். அவற்றைச் சோதித்துவருகையில் பின்வரும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளின் 11-பாடல்கள் மகாமண்டபம், அர்த்த மண்டபங்களில் வெட்டப்பட்டிருந்தன. அவை வருமாறு.

* இவ்வூர் கொரடாச்சேரி ரயில்வேஸ்டேஷனுக்குத் தெற்கில் 2-மைல் தூரத்துள்ளது.

கல்லில் வெட்டியுள்ள-தேவாரப்பதிகம்.

மறியார் சரத்தெந்தை யம்மா துமையோடும்
பிறியாத பெம்மா னுறையுமிட மென்பர்
பொறிவாய் வரிவண்டு தன்பூம் பெடைபுல்கி
வெறியார் மலரிற் றுயிலும் விடைவாயே. (க)

ஒவ்வாத வென்பே யிழையா வொளிமௌலிச்
செவ்வான் மதிவைத்தவர் சேர்விட மென்ப
எவ்வாயிலு மேடலர் கோடலம் போது
வெவ்வா யரவம் மலரும் விடைவாயே. (உ)

கரையார் கடனஞ் சமுதுண்டவர் கங்கைத்
திரையார் சடைத்தீ வண்ணர் சேர்விடமென்பர்
குரையார் மணியுங் குளிர்சந்தமுங் கொண்டு
விரைவாய் புனல்வந் திழியும் விடைவாயே. (௩)

கூசத் தழல்போல் விழியா வருகூற்றைப்
பாசத் தொடும்வீழ வுதைத்தவர் பற்றும
வாசக் கதிர்ச்சாலி வெண்சா மரையேபோல்
வீசக் களியன்ன மல்கும் விடைவாயே. (௪)

திரியும் புரமூன்றையுஞ் செந்தழ லுண்ண
வெரியம் பெய்த குன்றவில்லி யிடமென்பர்
கிரியுந் தருமாளிகைச் சூழிகை தன்மேல்
விரியுங் கொடிவான் விளிசெய் விடைவாயே. (௫)

கிள்ளை மொழியாளைக் கெழுவ வாழ்த்தி
கொள்ளைத் தலைதக் கனைக் கொண்டவர்
மள்ளல் நெருங்கு மழலைச் செவ்வாய்
வெள்ளை நகையார் விளிசெய் விடைவாயே. (௬)

பாதத்தொலி பாரிடம் பாட நடஞ்செய்
நாதத் தொலியர் நவிலும் மிடமென்பர்
கீதத் தொலியுங் கெழுமும் முழவொடு
வேதத் தொலியும் பயிலும் விடைவாயே. (எ)

எண்ணாத வரக்க னுரத்தை நெரித்துப்
பண்ணார் தருபாட லுகந்தவர் பற்றும
கண்ணார் விழவிற் கடிவீதிக டோறும்
விண்ணோர் களும்வந் திறைஞ்சும் விடைவாயே. (அ)

புள்வாய் பிளந்தா னயன்பூமுடி பாதம்
ஒள்வா னிலந்தேடு மொருவர்க் கிடமாந்
தெள்வார் புனற்செங் கழுநீர் முகைதன்னில்
விள்வாய் நறவுண்டு வண்டார் விடைவாயே. (௯)

உடையே துமிலார் துவராடை யுடுப்போர்
கிடையா நெறியான் கெழுமிம் மிடமென்பர்
அடையார் புரம்வேவ மூவர்க்கருள் செய்த
விடையார் கொடியா னழகார் விடைவாயே. (க0)

ஆறும் மதியும் பொதிவே ணியனூர்
மாறில் பெருஞ்செல்வ மலிவிடை வாயை
நாறும் பொழிற்கா ழியார்ஞான சம்பந்தன்
கூறுந் தமிழ்வல்லவர் குற்ற மற்றோரே. (கக)

இவை முற்காலத்தே பொறிக்கப்பட்டன வென்பதற்குரிய சான்றுகள் பலவுள. இக்கல்வெட்டைத்தவிர்த்து குலோத்துங்கதேவர், ராஜாதிராஜதேவர் இன்னும் பலருடைய சாசனங்களும் காணப்படுகின்றன: குலோத்துங்க தேவருடைய சாசனமொன்று வருமாறு:—கோயில் தென்புறம் மகாமண்டபம் வெளிப்புறத்தில் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவந சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவற்குயாண்டு...வது பூர்வப(2) க்ஷத்து நிங்கட்கிழமை........திருவாதிரை............அருமொழி தேவ வளநாட்டு..........ராஜவ (3) ரும் பேதிமங்கலத்து ஸபையார்க்கு........கணம் பட்டரும் த........நாராயணபட்டரும் (4) டனு........திசெருவபட்டனும் கண்ணன் கேசியபட்டனும் ஆளவோமபட்டனும் சகத்துக் கோவி (5) ந்தபட்டனும் நாரம்பிச்செட்டு வஸ்வாமி மகாரபட்டனும்..................(6) கப்பிரான்பட்டனும் காரம்பி செட்டு கோவிந்தபட்டனும் வங்கி (7) புறத்து திருவெண்காடு பட்டனும் மசும்புறத்து இளையகோவென்கிற பட்டனும் வேல்செ......றசாம பட்டனும் (8) இவ்வனைவோம் இந்நாட்டு மங்கலநாட்டுத் திருவிடைவாயுடைய தேவர் ஆதிச (9) ண்டேசுர தேவகன்மிகளுக்கு நாங்கள் விற்றுக்கொடுத்த நிலமாவது, இவ்வூர் பண்டிதவாய்க்காலுக்குக் கிழக்கு (10) குலோத்துங்கசோழ வாய்க்காலுக்கு வடக்கு முதற்கண்ணாற்று முதற்சதுரத்து கிழக்கண்டம் நிலம் அரைமாமுந்திரிகையும் (11) முதற் கண்ணாற்று இரண்டாஞ் சதுரத்து நிலம் ஒருமாகாணி முந்திரிகைக் கீழரையும் ஆக நிலம் இரண்டுமாகாணியும்......(இதற்கு மேலிருப்பது உடைந்திருக்கிறது.)

வடபுறமுள்ளசாசனமொன்று.

திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜாதிராஜதேவற்கு யாண்டு 4வது உடையார் திருவிடைவாயிலுடையார் கோயில் சிவப்பிராமணன்

கௌதமன் நிறைந்தான் தேவனான நாற்பத்தெண்ணாயிரபட்டன் உள்ளிட்டோரும் ஆத்திரையன் மகேஸ்வரன் வேதவனமுடையானான ஆளுடையான் பட்டன் உள்ளிட்டோமும் பாரத்துவாசி திருவேகம்பன் திருவிடை வாயிலுடையானான வீரபத்திரபட்டன் உள்ளிட்டோமும் கோட்டூர் உடையான் அம்பலத்தாடி பொன்னம்பலக் கூத்தன் பக்கல் கொண்டகாசு 16-க்கு நத்தம்பொருசந்தி விளக்கு சந்திராதித்தவரை எரிக்கக் கடவோமாவோம் இவ்வனைவோம்.

இன்னும் 7, 8, சாசனங்கள் தென்படுகின்றன. இவைகளால் இத்தேவாரப்பகுதிகள் அதற்கு முன்னரே பொறிக்கப்பட்டன என்றேற்படும்.

திருவாரூர்—சோமசுந்தரதேசிகன்
இலக்கணவிளக்கபரம்பரை.

விநோதரசமஞ்சரி.

சென்னைமாநகரியினின்றுந் தோன்றிப் பலவருடங்களாக இங்கே வழங்கும் விநோதரசமஞ்சரி என்னுந் தமிழ்ப்புத்தகத்தை இங்குள்ளார் சிலர் தக்கதொரு தமிழ்நூலென்று பாராட்டுகின்றனர். அதன்கண் நமக்குத் தோன்றும் ஆக்ஷேபங்கள் பல.

கம்பர் இராமாயணம் பாடியகாலம் பகல் என்று விநோதரசமஞ்சரி சொல்லுகின்றது. தமிழ்நாவலர்சரிதையிலே வரும் ஒரு வெண்பாவினாலே இரவு என்பது பெறப்படுகின்றது. இவற்றுட் கொள்ளத் தக்கதுயாது?

கம்பர் பாடிய "ஆழியான்பள்ளியணையே" என்ற வெண்பாவால் விடம் நீங்கினவர் தில்லைமூவாயிரவருள் ஒருவரா? புதுவைச்சேதிராயரா? தமிழ்நாவலர்சரிதை சேதிராயர் என்கின்றது. திருக்கைவழக்கம் எதனை அநுசரிக்கின்றது?

விநோதரசமஞ்சரி ஓரேழைப்பெண்ணுடைய விவாகவீட்டிற்கு வந்த சேரசோழ பாண்டியர் பொருட்டு நுங்குதரும்படி பனந்துண்டத்தை ஔவையார் பாடினார் என்கின்றது. தமிழ்நாவலர்சரிதையோ அவ்விவாகம் பாரி என்னுஞ் சிற்றரசன்புதல்வியராகிய அங்கவை சங்கவை என்னும் நங்கையரிருவர்க்கும் நடந்த விவாகம் என்கின்றது. இவற்றுட் கொள்ளத்தக்கது யாது? ஔவையார் தரும்படி கேட்டது நுங்காயின்;

"நங்குக்கண்முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவத்துப்—பங்குக்கு மூன்றுபழந்தரவேண்டும் பனந்துண்டமே" என்றும் பாடுவாரா? விநோதரசமஞ்சரியிலே ஜாத்துலவார், அருக்காணி, திராஜார், மேஜர் கல்தி, மிட்டா, முஸ்திப்பு, நிஜாமலி, கம்மண்டோ, கரிக்காலி, அதிமாஷ்சு, இந்துக்கள், சோபா, ஆடங்கம், ஏடாகூடம், பட்டி, பட்டா, சஞ்சிகை, சொக்காய், தைநாந், டப்பா, குஜோத்தியம், சடுகுடுப்பை முதலியனவாகப் பலவகைச் சொற்கள் வருகின்றன. இவைகள் எப்பாஷைச் சொற்கள்?

இங்கே இவைகட்குப் பொருள்சொல்லவல்ல பண்டிதர்கள் பொருள் கூறுதல் நன்று.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

பதார்த்ததீபிகை.

"செந்தமிழ்" தொகுதி கசு-ன், ருஈ-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

ஆகாயாதி

பின்னைந்துள் வானொலி யுள்ளது காலம் பெறுங்குணமோ
முன்னதுவாத லிறப்பாதி மூன்றிற்கு மூளுந்திசைக்
குன்னுங் கிழக்கு முதல வழக்கிற் கொருமுதன்மை
மன்னழி யாமை நிறைவேக மும்பொது மற்றிவைக்கே.

(இ-ள்) பின்னைந்துள் வான் ஒலி உள்ளது—பின்னுள்ள ஆகாயம், காலம், திக்கு, ஆன்மா, மனம் என்னும் திரவியங்கள் ஐந்தனுள்ளே ஆகாயம் என்னும் திரவியம் சத்தம் என்னும் குணமுள்ளது;—காலம் பெறும் குணமோ இறப்பு ஆதி மூன்றிற்கும் முன்னது வாதல்—காலம் என்னும் திரவியம் பெறுகின்ற குணம் யாதோவெனின் இறந்தது முதலிய மூன்று வழக்கிற்குங் காரணமாதலாம்,—மூளும் திசைக்கு உன்னும் கிழக்கு முதல வழக்கிற்கு ஒரு முதன்மை—பொருந்திய திசைக்குரிய இலக்கணமோ நினைக்கப்படுகின்ற கிழக்கு முதலிய வழக்கிற்குக் காரணமாகலாம்,—இவைக்கு மன்னு அழியாமை நிறைவு ஏகமும் பொது—ஆகாயம் முதலிய இவை ஐந்துக்கும் நித்தியமும், வியாபகமும், ஒன்றாயிருக்குந்தன்மையும் பொதுக்குணங்களாம் எ-று.

புறப்பொறிக்குப் புலனாதலாற் சத்தம் ஒரு குணம் என்பதும், குணமாதலான் அதன் சார்பிடம் ஆகாயம் என்பதும் அறிதற்பாலன. சத்தம் ஆகாயகுணம் என்பதை மறுத்துப் பஞ்சபூதகுணம் என்று வேதாந்திகள் கூறுவர். நையாயிகர் சிலர் பார்த்திபகுணம் என்பர். காரியத்திற்கு நியதமாய் முன்னிற்றல்பற்றிக் காரணத்தை முன்னது என்றார். தொல்காப்பியரும் காரணத்தை முன்னிலை என்பர், முதன்மை என்பதும் இப்பொருட்டு.

ஆன்மா

அறிவுக் கிருப்பிட மான்மா விருதிற னாகுமெல்லாம்
அறிபவ னீச னொருவன் சுகதுக்க மற்றவன்காண்
பிறிது பிறிதுமெய் தோறும்வெவ் வேறு பிரிந்துநித்தம்
உறையும் வியாபகன் சீவாத்து மாவென வுன்னுதியே.

(இ-ள்) ஆன்மா அறிவுக்கு இருப்பிடம்—ஆன்மாவாவது அறிவுக்கு உறைவிடமாயுள்ளது. இருதிறன் ஆகும்—அவ்வான்மாவும் சீவான்மா, பரமான்மா என இருவகைப்படும். ஈசன் எல்லாம் அறிபவன்—பரமான்மா எல்லாவற்றையும் அறிபவரும், ஒருவன்—ஏகரும், சுகதுக்கம் அற்றவன் காண்—சுகதுக்கமில்லாதவருமாயிருப்பர். சீவான்மா பிறிது பிறிது மெய்தோறும்—சீவான்மா வேறுவேறாகிய சரீரந்தோறும்—வெவ்வேறு பிரிந்து நித்தம் உறையும் வியாபகன் என உன்னுதி—வெவ்வேறாகப் பிரிந்து அழிவின்றி உறையும் வியாபகமுடையது என எண்ணுக. எ-று.

ஆத்துமத்தன்மையாகிய பொதுமையுடையதே ஆத்துமா என்பாருமுளர். ஆத்துமா என்பது வியாபகமுடையது எனப்பொருள்படும். சீவான்மா—தேகாபிமானமுடையது. பரமான்மா—மேலான ஆன்மா. சீவான்மா சுகம், துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு, முதலிய குணங்களையும் இடையிலேதோன்றிய அறிவு, விருப்பு, செயல் என்பவைகளையுமுடையது. பரமான்மாவோ சுகம், துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு முதலியன இல்லாதது, நித்தியமான அறிவு, விருப்பு முதலியனவுடையது. தடைப்படாத வியாபகதை முதலியனவுடையது.

வரும்

இங்ஙனம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

தற்காலம் தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயஞ்செய்துள்ள மகிதலம் போற்றும் மஹாகவியாம் வங்காளத்து ஸ்ரீமான் ஸர் ரவீந்திரநாத தக்கோர்மீது பாடிய

வரவேற்பு வாழ்த்துக்கவிகள்

---

1. பங்காளத் தெழுந்துகலை பரவுமதி யமுதமெனப்
 பலநல் நூல்கள்
கங்காலத் திலைபோலக் காட்டினுயர் நாவலரும்
 நவிலாச் சீர்த்தி
இங்காரப் பொருணயங்கூர் எழிற்புலவர் சிரமணியே!
 எவ்வம் சற்றும்
தங்காத ரவீந்திரநாத் தக்கோய்உன் வரவினுளம்
 தளிர்க்கின் றேமால்.

(காளத்தெழுந்து அமுதமென-தொடைமுரண். ஆர்-நிரம்ப எவ்வம்-பழிச்சொல், வரவின்-வரவால்.)

2. உத்தமநற் குணஞ்சான்ற புவீந்திரராம் தமிழரசர்
 உவந்து போற்ற
முத்தமிழ்ச்சீர் கொழித்தொளிரும் கவீந்திரருக் குறைதலமாம்
 முதுதென் னாட்டில்
சத்துவிகத் தண்கதிர்பூ தலம்விரிக்கும் ரவீந்திரநாத்
 தக்கோய்! மிக்கோய்!!
பத்திமிகப் பாவியுனைப் பரிந்தேற்கும் எமக்காசி
 பாலிப் பாயே.

3. பாமடந்தைக் குயர்தொண்டு பரிவொடுசெய் முறையால்நம்
 பரத நாடாம்
கோமடந்தைக் குரியமதக் கோட்பாடு தத்துவச்சீர்
 குலவும் அன்பு
பூமடந்தைக் குறும்பொறுமை புண்ணியந்தே சாசாரம்
 புகழென் றின்ன
நாமடைந்தின் குய்யநல வழிகண்டாய் ரவீந்திர! செந்
 நாத்தக் கோயே!.

(பூமிபோற் பொறுமை என்க; தேசு-ஆசாரம் எனவும் பிரிக்கலாம்)

4. சந்தமிகச் சேர்ந்தொளிரும் தாய்மொழியிற் பன்னூல்சீர்
சால யாத்துத்
தந்தமதி ரவீந்திரனே! 'சாந்திநிகே தன'க்கல்விச்
சாலைச் சிடர்
தந்தமது தாமறிந்து தருகலைச்சீ ரூட்டுவிக்கும்
தாய்போல் வாய்!எம்
கந்தமது ரத்தமிழுங் ஙனம்வளர்க்க எமக்குமதி
கழறு வாயே.

('சாந்திநிகேதனம்' என்பது இவரால் போல்பூர்என்னுமிடத்தில் நடைபெறும் கல்விச்சாலை.)

5. அகவிருள்தீர்த் தலில்ரவியும் இன்பளிப்பால் இந்திரனும்
அனைவோ ருள்ளும்
தகவரும்சீர் மேன்மையினால் நாதனுமாந் தன்மையுறச்
சகத்தோ ருன்பேர்
மிகவழகிற் புவிக்குரவீந் திரநாதத் தக்கோரு
விழைந்து போற்றிப்
புகரவியப் பென்னோபொற் பரிசினுமெய் பரிசினுஞ்சீர்
படைத்த மேலோய்!

Noble Prize.

(நோபொற் பரிசு என்றும் பிரிக்கலாம்; இது இவர்க்கு உலகெலாம் பாராட்டும் கவிதாஸாமர்த்யத்துக்காக அளிக்கப்பெற்ற 120000 ரூ. மதிப்புள்ள ஸம்மானம்.)

நேரிசைவெண்பா.

வாழி ரவீந்திரநாத் தக்கோய், மகிதலத்து;
வாழி கவீந்திரஉன் மாட்சிநலம்;—வாழி
தவேந்திரமுன் னோர்வாழ்நம் தாய்நாடு வாழி
புவீந்திரனெம் ஜார்ஜுமும் பொலிந்து.

வே. முத்துஸாமி ஐயர் எம்.ஏ., எல்.டி,
மதுரை.

சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் சரித்திரம்

நான்காம் பாகம்.

விக்கிரமாதித்தன் அரசாட்சி.

(கி. பி. 1076—1127 கி. பி.)

விக்கிரமாதித்தன் முடிசூடியது

விக்கிரமாதித்தன் துங்கபத்திரைச் சண்டையில் ஜயமடைந்து பிரதான நகரமாகிய கலியாணபுரஞ் சென்று, மகாராஜாதிராஜன், பரமேசுவரன், பட்டாரகன், பரமபட்டாரகன், சத்தியாசிரய குலதிலகன், சாளுக்கியாபரணன், திரிபுவனமல்லன், சக்கரவர்த்தி என்னும் பலபிருதுகளுடன் சிற்றரசர்கள் புடைசூழவும் குடிகள் கொண்டாடவும் மகுடம் சூடினான். இவனுக்குக் கலிவிக்கிரமன் என்றும் பரமர்த்திதேவனென்றும், பரமாடி பெருமனடி என்றும் வேறு பெயர்களும் வழங்கிவந்தன. இவன் முடிசூட்டிக்கொண்ட சுபதினத்திலேயே நெடுநாளாகத் தன்னோடுழைத்துவந்த தம்பி ஜயசிங்கனை வனவாசிக்கு மண்டலாதிபதியாகவும் சளுக்கிய ராஜ்யத்திற்கு இளவரசாகவும் நியமித்தான். (1) தான் அரசாளத்தொடங்கியவுடனே, தக்ஷிணத்தில் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவந்த சாலிவாகன சகாப்தத்திற்குச்சரியாகத் தானும், உஜ்ஜயினிநகரத்துப் பிரபல விக்கிரமாதித்தனைப்போல, தன்பெயராலேயே சாளுக்கிய விக்கிர வருஷமென்கிற புதிதொரு சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தினான். (2) இச்சகாப்தமும் அவனுக்குப்பிறகு சற்றேறக்குறைய நூறுவருஷகாலம் (3) வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

பட்டாபிஷேக கால நிர்ணயம்

இனி இவ்விக்கிரமாதித்தன் பட்டந்தரித்ததினம் இன்னதென்று நிச்சயிக்க ஒருவாறு முயலுவோம். சாளுக்கிய விக்கிரமசகாப்தத்தின் முதல்வருஷமாகிய நள பால்குன சுத்தபஞ்சமி பிரகஸ்பதி வாரத்தில் பட்ட பந்தோற்சவ நிமித்தமாக பலதானங்கள் செய்யப்பட்டனவாக வடகிரிசாசனம் (4) கூறுகிறது. இப்பட்ட பந்தோற்சவம் விக்கிரமாதித்தன் பட்டந்தரித்த நாளே

1. Epi. car. VII. S. K. 293; 297. Bom. Gaz. Ch. IV.
2. Ind. Ant. VIII. கடக், தேங்கிலி, எடாவிசாசனங்கள்.
3. Ind. Ant. VIII. சிந்தாசாசனம்.
4. Ind. Ant. VIII. 191.

பென்று சர்வால்டர் எலியட் என்பவரும் (5) பட்டாபிஷேகத்தைச் சேர்ந்த கொண்டாட்ட நாட்களிலொன்று எனறு ஸ்ரீமான். ரா. கோ. பண்டாரகரும் (6) அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். ஆனால் விக்கிரமாதித்தன் சகல பிருதுகளுடனும் நளவருஷம் சைத்ர சுத்த பஞ்சமியிலேயே ஆண்டுகொண்டிருந்தானென்பது ஹொன்னலிதாலூகாவில் பசவ கோயிலுக்கெதிரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுச்சாசனத்தால் (7) தெரிய வருகிறது. ஆகையால் வடகிரி சாசனத்திற்கண்ட பட்டபந்தோற்சவமென்பதற்கு ஏற்கனவே நடந்த பட்டாபிஷேகத்தைக் கொண்டாடுவதாகிய (முதல்) வருஷாந்தர உற்சவமேயென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுவதாகின்றது. ஆகவே பட்டாபிஷேகதினமானது ராக்ஷஸவருஷம் பால்குன சுத்த பஞ்சமி (அதாவது கி. பி. 1076-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாசம் 11-ஈ) (8) என்றே நிச்சயித்தல் வேண்டும். ராக்ஷஸவருஷத்தில் எஞ்சிநின்றன சில நாட்களேயாகையால் அவையும் வெகுவாகப் பட்டாபிஷேகக் கொண்டாட்டத்திலேயே கழிந்தனவாக, விக்கிரமாதித்தன் நள சைத்ரசுத்த ப்ரதமையிலிருந்தே தன் சகாப்தத்தைத் தொடங்கினவனாவான். சாளுக்கிய விக்கிரமசகாப்தத்தில் அநேக காலவரையறைகளைப் பரிசீலனைசெய்து அவைகளெல்லாம் சாந்திரமானத்தையே அநுசரித்தவையென்று புரொபெசர் கீல்ஹார்ன் சொல்லியிருப்பதும் (9) மேற்சொன்ன முடிவையே வற்புறுத்தும்.

சந்திரலேகா சுயம்வரம் — பட்டாபிஷேகம் நடந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் விக்கிரமாதித்தன் திக்குவிஜயம் செய்யப் புறப்பட்டு, சோழன், முதலான பலவரசர்களையும்முதுகிடச்செய்து இரண்டாமுறை கலியாணத்திற்குத் திரும்பினான். அப்போது கரஹாடதேசத்துச் சிலாஹார வமிசத்து வித்தியாதரன் பெண்ணும் ஜகஜ்ஜோதியாக விளங்கினவளுமான சந்திரலேகாவுக்குச் சுயம்வரமென்று கேள்வியுற்று அங்குச் சென்றான்.

5. Ind. Ant. VIII.
6. Early History of the Dekkan p. 63.
7. Epi. Car. VII. H. 14. விக்கிரமாதித்தன் காலத்தைக்குறித்து இதுவரையில் வெளிவந்த சாசனங்களிலெல்லாம் இதுதான் முந்தியது.
8. Indian Calendar by Sewell and Dikshit Bom. Gaz. Cli. IV, 446; n. 6.
9. Ind. Ant. XXII 109; 110.

அவ்விடத்தில் வந்திருந்த அயோத்தி, சேதி, கன்னியாகுப்ஜம் சர்மண்வதி (சம்பல் நதிதீரம்) கோபாசலகௌட மாளவகூர்ஜ்ஜர சோழபாண்டிய அரசர்களை யெல்லாம் மதியாமல் சந்திரலேகா, விக்கிரமாதித்தனே சோழ சளுக்கியரசர்களிருவரையும் ஏககாலத்தில் துங்கபத்திரைச் செங்களத்திடைப் பொருது வாகைசூடியவனென்று அவனுக்கேமாலையிட்டாள். இவ்வாருகப் பில்ஹணர் கூறியிருக்கும் விஷயங்கள் சாசனங்களுக்கும் ஒப்பமுடிந்தன. விக்கிரமாதித்தன் மனைவியரில் சந்தலதேவி அல்லது சந்திரலேகா என்று ஒருத்தி இருந்ததாகச் சாசனங்களாலும் தெரியவருகிறது. அவளுடைய சௌந்தரியத்தைப் பில்ஹணகவி பாதாதிகேசபரியந்தம் பலசுலோகங்களில் விரிவாக வருணித்திருக்கிருர். அவள் பேரழகுவாய்ந்தவளென்பதற்கு யாதொரு ஐயமுமில்லை. ஏனெனில் காச்மீர தேசத்தரசனாகிய ஹர்ஷன் (கி. பி. 1089 1101 கி. பி.) அவளுடைய சித்திரத்தைக்கண்டமாத்திரத்திலேயே அவளழகிலே ஈடுபட்டு மதிமயங்கி விக்கிரமாதித்தனை வென்று அவளை வலிந்தடையத் தூராசைகொண்டு அவ்வெண்ணம் நிறைவேறும்வரையில் தாம்பூலம் பச்சைக்கர்ப்பூரம் உபயோகிப்பதில்லை யென்று வீண் சபதம் செய்துகொண்டானென்பது கல்ஹணர் எழுதிய ராஜதரங்கிணியால் (10) தெரியவருகிறது. விக்கிரமாதித்தன் சந்திரலேகாவை மணந்த விஷயத்தில், சுயம்வரம் உண்மையில் நடந்ததா அல்லது சிறப்பித்துரைக்க வேண்டிப் பில்ஹணகவி சாதுரியமாகக் கற்பித்தாரா என்னும் கேள்வி எழுகின்றது. கர்னல் டாட் எழுதின ராஜஸ்தான் என்னும் நூலிலிருந்தும் இதரநூல்களிலிருந்தும் கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்ருண்டில் பிருதிவிராஜன் காலத்திலும் சுயம்வரம் நடந்துவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. மேலும் பில்ஹணர் கூறியுள்ள நாட்டரசர்கள் அவன் காலத்தின ரென்பதிற் றடையில்லை. கவிசிரேஷ்டரான பில்ஹணர் கூறியனவெல்லாம் சரித்திர சம்மதமுடையனவாகாவென்று பலர் கண்மூடித்தனமாகச் சொல்லுவது தவறென்பது இதனுலும் நன்கு விளங்கும்.

விக்கிரமாதித்தன் மனைவியரும் மக்களும்

சந்திரலேகா பட்டராணி அல்லது பேரரசியாக நெடுநாளிருந்தாள். விக்கிரமாதித்தனது மனைவியராகிய மயிலாலதேவி, சவாலதேவி, லக்ஷ்மதேவி, ஜக்கலதேவி, மலயமாதேவி முதலிய பலருள்ளும் இவளொருத்தியே அவனுசைக்குகந்தவளாயிருந்து மூன்று மக்களைப் பெற்றுள். (11) மயிலாலதேவி

10. தரங்கம் VII. சுலோகம் 1119, 1121, 1122, 1124.
11. Bom. Gaz. Ch. IV. 445, 449.

யென்னும் குமாரத்தி முதலாம் ஜயகேசியின் பேரனை கொங்கணதேசத்துக் கதம்பவமிசத்து இரண்டாம் ஜயகேசியை மணந்தாள். (12) மூத்தகுமாரனை ஜயகர்னன் கி. பி. 1102-இல் பிஜபூரில் மண்டலாதிபதியாக விருந்து தந்தைகாலத்திலேயே இறந்துவிட்டான். இளையவனாகிய சோமேசுவரன் பூலோக மல்லன் என்னும் பிருதுடன் தந்தைக்குப் பிறகு கி. பி. 1127-இல் அரசடைந்தான். அதிக சமர்த்தனான அரசனல்லனாகிலும் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாகவும் அபிலஷிதார்த்த சிந்தாமணி என்னும் நூலை இயற்றியவனாகவும் விளங்கினான்.

அவன்காலத்திய போர்களும் கலகங்களும்

விக்கிரமாதித்தன் தனது ஆட்சியில் கி. பி. 1081-இல் பாலரன்வய வமிசத்தைச் சார்ந்த பலவராயனென்பவனைத் தோல்வியடையச்செய்தான். (13) தம்பி ஜயசிங்கன் வனவாசி சாந்தலிஜ் பெருவோலா புலிகிர்முதலாய மாகாணங்களுக்கு கி. பி. 1077 முதல் கி. பி. 1082 வரையில் மண்டலாதிபதியாகவிருந்து இலக்ஷ்மணன் இராமபிரானிடம் இருந்ததைப்போல, தமையனிடம் அந்நியோந்நியமாக இருந்துவந்தான். (14) ஆனால் அதற்கப்பால் (கி. பி. 1082—1087 கி. பி.) குடிகளைவருத்திப்பணம்சேகரித்து, சேனையைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு சோழவரசனோடு உறவாடி, தமையனுடைய போர்வீரரையும் தன்பால் சேரும்படி தூண்டிச் சளுக்கிய ராஜ்யமுழுவதையுமே அபகரிக்க முயன்றான். விக்கிரமாதித்தனும் அவனோடு சண்டைசெய்து வனவாசியை அவனிடமிருந்து மீட்டு கதம்ப வமிசத்துச் சாந்திவர்மனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். (15) மற்றொருமுறை துங்கபத்திரைக் கரையில் விக்கிரமாதித்தனுக்கும்குலோத்துங்கனுக்கும் சண்டைநடந்து ஜயாபஜயம் சொல்லமுடியாமற் கிடந்தது. பிறகு கி. பி. 1088 வருஷங்களில் நருமதையைக் கடந்து வட இந்தியாவில் கண்ணம்மா முதலியவர்களை விக்கிரமாதித்தன் ஜயித்ததாகத் தெரியவருகிறது. (16).

---

12. J. B. R. A. S. IX. & XI. கதம்பசாசனங்கள்.
13. Bom. Gaz, Ch. IV.
14. Epi. Car. VII. S. K. 297.
15. Flut's Kanarese dynasties Bom. Gaz. Ch. IV.
16. Bom. Gaz. Ch. IV.

விக்கிரமாதித்தனது அரசாட்சியின் பிற்பகுதியில் சற்றேறக்குறைய கி. பி. 1117-இல் ஹொய்சளர் கலகஞ்செய்தார்கள். இவர்கள் முதலில் சளுக்கியருக்குச் சிற்றரசராயிருந்து உதவிபுரிந்து வந்தனர். (17) முதன் முதலில் விநயாதித்தன் என்பவன் (கி. பி. 1047—1100 கி. பி.) தேவபுரி அல்லது துவாரசமுத்திரத்தை (மைசூரிலிருக்கும் ஹளேபிட்டை) ராஜதானியாக்கிக்கொண்டு குந்தளவரசன் பக்கத்தில் சண்டைசெய்து பல விரோதிகளையும் தோல்வியடையச் செய்தான். (18) அவன் மகனும் யுவராஜனுமான எரியங்கனும் சளுக்கியருக்கு முக்கிய படைத்துணைவனுயிருந்து துங்கபத்திரைக்கரையில் கி. பி. 1076-இல் நடந்த சண்டையில் விக்கிரமாதித்தனுக்குப் பேருதவி புரிந்தான். 19 அவனுடைய இரண்டாம் புத்திரனுன விஷ்ணுவர்த்தனன் துவார சமுத்திரத்திற்கும் பெறுவோலாவுக்கும் இடையிலுள்ள அயல் நாடுகளைத்தாக்கி மைசூரில் ஆண்டுவந்த சோழ சிற்றரசனுன ஆதிய மனது வலியடக்கி கிருஷ்ணவேணி வரையிற் சென்று வனவாசியையும் பாழாக்கி சக்கரவர்த்தி விக்கிரமாதித்தன் அனுப்பிய படையையும் வென்றான். (20) அவனுடைய மந்திரியாகிய கங்கராஜனும் விக்கிரமாதித்தனது சிற்றரசர் பன்னிருவர்கீழிருந்த சேனையைக் கன்னகாளா என்னுமிடத்தில் ஓரிரவில் தாக்கினன். (21) அதேசமயத்தில் கோபகபட்டணத்துக் கதம்பர்களும், கொளம்பபாடி பாண்டியர்களும, கொங்கணசிலாஹார்களும் ஹொய்சளரோடு சேர்ந்து கலகஞ் செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஏனென்றால் இவர்களையெல்லாம் சிந்தாசிற்றரசனுகிய ஆச்சா அல்லது இரண்டாம் ஆசுகி என்பவன் தோற்கச்செய்ததாக சாசனங்களில் (22) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தனும் தன்குமாரத்தி மயிலால தேவியைக் கொங்கண தேசத்துக் கதம்ப ஜயகேசிக்கு மணஞ்செய்வித்ததனுலேயும், கி. பி. 1126-இல் தன்மகனுன மூன்றும் சோமேசுவரன் முறைமையில் யாதொருதடையுமின்றிச் சளுக்கிய ராஜ்பத்தை யடைந்ததனுலேயும், ஹொய்சளரும் இதற்கப்பால் ஒரு நூற்றாண்டுவரையிலும் சிற்றரசாகவேயிருந்தனரென்று ஏற்படுவதனுலேயும் மேற்கண்ட கலகங்களால் சளுக்கியருடைய ஆதிக்யத்திற்குக் குறைவு ஒன்றும் நேரவில்லை யென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. ஆயினும் 'யானைவரும் பின்னே மணியோசைவரும் முன்னே' என்றவாறு இந்த ஹொய்சள கலகமானது சளுக்கியராஜ்யத்திற்குப் பின்னிட்டு அவர்களால் நேரிட்ட கெடுதியை ஒருவாறு முற்குறிப்பதா

17. Rice. Mysore Gazetteer.
18. Epi. Rep. 1892.
19. Epi. Car. VII. S. K. 64 சிரவண பெல்கோலசாசனம்.
20. Epi. Car. II. No. 138. கடச்சாசனம் Iud. Ant. II.
21. Epi. Car. II. No. 45.
22. J. D. R. A. S. XI, 234. 244 கோகல் சாசனம்.

யிற்று. விக்கிரமாதித்தன் காலத்திற்குப் பிறகு, வீரபெல்லாளனை முன்னிட்ட ஹொய்சளரும், விஜ்ஜளனை முன்னிட்ட கலசுரிகளும் சளுக்கிய நாட்டைத்தாக்கிச் சின்னபின்னமாக்கினார்கள். பிற்காலத்தில் நாடானது இங்ஙனம் க்ஷீணதசையடைந்ததற்கு விக்கிரமாதித்தன்மேலேயே முழுதும் தோஷம்சொல்லுவதற்கில்லை. அவன் இக்கலகங்களைத் தக்க சமயத்திலேயே அறிந்து அவைகளைத்தடுக்கத் தன்னாலியன்றவரையில் முயன்று ஒரு அணைகோலிவைத்தான். அவனிறந்த ஐம்பது வருஷங்களுக்கப்பால் இந்நாடு அழிந்துபட்டதென்றால் அவனுக்குப் பின்னிட்டு அரசுபுரிந்தோர்களுடைய பலக்குறைவே அதற்கு முக்கிய காரணமென்பது சொல்லாமலே அமையும்.

கி. பி. 1120—1124 கி. பி. வருஷங்களில் விக்கிரமாதித்தனது சாசனங்கள் அநேகம் வேங்கிநாட்டு திராக்ஷாரமா என்னும் புண்ணிய ஸ்தலத்தில் காணப்படுகின்றன. (23) இதன்காரணம் என்ன? குலோத்துங்கன் 1117 கி. பி.-இல் இறக்க, அப்போது வேங்கிப் பிரதிநிதியாயிருந்த அவன்மகன் விக்கிரமசோழன் தக்ஷிணம்வந்து தந்தையின் மகுடம் சூடினான். சளுக்கிய வேங்கிநாடு சோணாட்டில் ஐக்கியமாகாவண்ணம் பலவருஷங்கள் வீணில் கஷ்டப்பட்ட விக்கிரமாதித்தன் இதுதான் தக்கசமயமென்றெண்ணி விக்கிரமசோழனுக்கப்பால் வேங்கிப்பிரதிநிதியாக வைக்கப்பட்ட சோழனை ஜயித்து வேங்கியை சிலவருஷங்கள் தனதாக்கிக்கொண்டான் (24).

சளுக்கியராஜ்யமானது விக்கிரமாதித்தனது காலத்தில் வடக்கே
நருமதைமுதல் தெற்கே துங்கபத்திரை
அவன் ராஜ்யத்தின் விஸ் வரையிலும்கிழக்குத்தொடர்ச்சிமலைமுதல்
தீரணமும் சிற்றரசர்களும் மேல்கடல் வரையிலும் பாவியிருந்தது.
இது அநேக மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்
பட்டு மண்டலேசுவரர் அதிகாரத்துக்குள் இருந்தது. இவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சேவுணதேசத்துயாதவர்களும் கங்கபாடி ஹொய்சளர்களும், கொங்கண கொல்லாபுர தேசத்துச் சிலாஹாரர்களும், ஹாங்கல் சோபகாபட்டணத்துக் கதம்பர்களும், எல்பெர்கா சிந்தர்களும் குட்டல் குட்டர்களும் கலசுரிகளும் ஆவர். (25)

விக்கிரமாதித்தன் கி. பி. 1076 முதல் 1127 கி. பி. வரையில் 51-வருஷங்கள் அரசாண்டான். (26) ராஜ்யம் இக்காலங்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் சண்டைசச்சரவின்றிச் செழித்தோங்கியிருந்தது. நாட்டில் சோரர் பயம் சிறிது மின்றிக் குடிகள் கவலையற்றுக் களிகூர்ந்திருந்தனர்.

---

23. 'Sewell's List of Antiquities in the Madras Presidency.
24. Epi. Rep. 1903. p. 4.
25. Bom. Gaz. Ch. IV. 450-3.
26. Epi. Rep. 1904.

குடிகளின் விசுவாசம்

குடிகள் விக்கிரமாதித்தனைத் தெய்வமாகக்கொண்டாடி அன்பு செலுத்தி வந்தனர். ராஜனுக்குப் புத்திரப் பேறுண்டாயின் தன் தலையைப் பிரமனுக்குச் சுழலையாட்டத்தில் அர்ப்பணம்செய்வதாக ஒரு இடையன் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டான் என்று ஒரு சாசனத்தில் (27) காணப்படுகிறது. இதனாலேயே இவன்பால் குடிகளுக்குண்டாயிருந்த ராஜவிசுவாசம் நன்கு புலப்படும்.

விக்கிரமாதித்தனது மதக் கோட்பாடு

விக்கிரமாதித்தன் சிவபிரானுடைய பூர்ண அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றவனென்றும் சிவபிரானே இவனது குலதெய்வமென்றும் பில்ஹணர் கூறியிருப்பதால் இவனைச் சைவனென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆயினும் மகாவிஷ்ணுவுக்கும் ஒரு பெரிய ஆலயம் அமைத்ததாகத் தெரியவருகிறது. மேலும்தான் இராசகுமாரனாயிருக்கையிலேயே பர்மாடி பாசதி என்னும் ஜின ஆலயத்தையும் கட்டிவைத்தான். (28) பௌத்த விஹாரங்களுக்கும் விசேஷதானங்கள் இவன்காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டன. ஆகையால் விக்கிரமாதித்தன் எல்லா மதங்களையும் பக்ஷபாதமில்லாமல் சம்ரக்ஷித்து வந்தானென்பது விளங்குகின்றது. புண்ணிய காலங்களில் ஷோடச மஹாதானங்களையும் செய்து ஏழைகளிடத்தில் பெருங்கருணைவாய்ந்தவனாய்ப் பலகுளங்களையும் கிணறுகளையும் வெட்டி விக்கிரமபுர மென்று ஒரு நகரத்தையும் பிரதிஷ்டை செய்தான். இவ்வாற்றால் இவனுக்கு 'ஜகதேகதானி' என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

வித்துவான்களை ஆதரித்தது

வித்துவான்களை ஆதரிப்பதில் பாமார வமிசத்து முஞ்சன் போஜன் இவர்களைக்காட்டிலும் விக்கிரமாதித்தன் சிறந்தோங்கியவனென்று பில்ஹணர் கூறியிருக்கிறார். காச்மீரதேசத்துப் பண்டிதரானபில்ஹணர் தன்னை ஆதரிக்கத்தகுந்த அரசர்ஒருவரும் வடஇந்தியாவில் இல்லாததுகண்டு தக்ஷிணத்தில்விக்கிரமாதித்தனிடம் வந்தடைந்து வித்தியாபதியாக அமர்ந்ததே இதற்குப் பெரிதொருசான்றும். இந்தியா முழுதுமே கொண்டாடப்பட்ட மிதாக்ஷரம் என்னும் தர்மசாஸ்திரத்தைச்செய்த விஞ்ஞானேசுவரரென்னும் மகானும் இவ்வரசனுடைய சமஸ்தானத்திலேதான் விளங்கினர்.

முன், பின் விக்கிரமாதித்தனும் வேறுபாடே

சற்றேறக்குறைய இருபத்தைந்துவருஷகாலமாகத் தந்தையின் காலத்திலும், தமையன் காலத்திலும் நேர்ந்த பலவேறுபோர்களிலும் ஈடுபட்டு வீரதீரனைய் விளங்கிய விக்கிரமாதித்தன் அரசெய்திய பின்னர் ஐம்பது ஆண்டுகளாகக் கூடுமான வரையில் அயல்நாட்டு விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொள்

27. Epi. Car. VII S. K. 246.
28. Epi. Car. VII. S. K. 124. Ind. Ant. X. தாம்பல்சாசனம்.

ளாமலே ஆண்டுவந்தது பெரிதும் வியக்கத்தக்கதே. இம் மாறுபாட்டிற்குக் காரணமென்னே? தந்தைதமையனரசாட்சியில் விக்கிரமாதித்தன் பாலிய யௌவன தசைகளிலிருந்தான். பெரியோர்வாசகம் சிரமேற்கொண்டு காரணகாரியங்களை விசாரிப்பது தன் பொருட்டல்லவென்றெண்ணிச்சொல்லியவண்ணம் செய்தலே கடமையாகக்கருதியிருந்தனன். மேலும் அக்காலத்தில் மாளவ சோழ சளுக்கிய ராஜ்யங்களுக்குள் தத்தம் எல்லையைப்பற்றி ஒரு அமைதி ஏற்படவில்லை. போஜனிறந்தபின் மாளவதேசம் பின்னடைந்தது. குலோத்துங்கன்காலத்து, சோழராஜ்யமும் கன்னியாகுமரி முதல் கடற்கரையோரமாய் மஹாநதி வரை பரவியது. சளுக்கியநாடு வடக்கே நருமதைமுதல் தெற்கே துங்கபத்திரையளவும் நீண்டிருந்தது. குலோத்துங்கனும் விக்கிரமாதித்தனும் பலபோர் புரிந்தும் ஒருவரை ஒருவர் முடிவாகத் தோல்வியடையச்செய்ய வியலாமல் தத்தம்பலத்தையறிந்து பிற்காலத்தில் குடிகளின் நன்மையைக் கருதி வீண்சண்டை செய்யாமலிருந்தனர். மேலும் மகுடம் சூடினபோது விக்கிரமாதித்தனுக்கு வயது சற்றேறக்குறைய ஐம்பதாயிற்று. தான் அது காறும் செய்த சண்டைகளையும் அவைகளின் பலாபலன்களையும் தன் முதுமைப்பருவத்தில் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்குங்கால் சண்டை சச்சரவால் வரும்பலனைவிட சமாதானத்தாலும் நாட்டைச் சீர்திருத்துவதாலும் வரும்பிரயோசனம் பலமடங்கு பெரிதென்று விக்கிரமாதித்தன் உணர்ந்தான் போலும்.

விக்கிரமாதித்தனது ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பு

இவ்வாறு ஒருங்கே போர்த்துறையிலும் அரசியலிலும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிக் குடியோம்பி வந்த அரசர் அரிதேயாம். வாய்த்தற்கருமையான வேறொரு சிறப்பும் இவன்பால் காணக்கிடக்கும் சரித்திரத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவோரில் பலர் தங்கள் முன்னோர்உழைக்கத் தாம் அதன்பலனை அனுபவிப்பாராவர். வேறு பலர் தாங்கள் பல்லாண்டு உழைத்தும் பலனை அனுபவிக்கக் கூடாமல் வாளாகழிவர். விக்கிரமாதித்தனோ, அவ்வாறன்றித் தானே முக்கியமாகப் பாடுபட்டு நிலைநிறுத்திய நாட்டை கடவுளருளால் கண்குளிரக்கண்டு நெடுங்காலம் ஆண்டு வந்தனன். ஆகையால் மிதாக்ஷரத்தில் விஞ்ஞானேசுவரர் சொல்லியவாறு, இப்புவியின் கண் கலியாணபுரத்தைப்போன்ற நகரும், விக்கிரமாங்கனைப் போன்ற பூபதியும் வேறெங்கும் வேறெக்காலத்திலுமே காணப்படுதலரிதேயாம். அவன் கீர்த்தி நீடூழிகாலம் சிறந்தோங்கி வளர்க.

நான்காம்பாகம் முற்றிற்று (இன்னும் வெளிவரும்.)

அ. வா. வெங்கடராமய்யர், M.A., L.T.,
சரித்திரபோதகாசிரியர்,
இராஜாங்க கலாசாலை, கும்பகோணம்.

உ

குமரன் துணை,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேவன் மெல்லடிவாழ்க.

கடைச்சங்ககாலம்.

தலையிடைகடை யென்ற முச்சங்கங்களில் கடைச்சங்கத்தின் காலமே ஈண்டு ஆராச்சிக் கெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. கடைச்சங்க காலத்தைத் தீர்மானிப்பதற்குக் கருவிகள் சிலப்பதிகாரமும் இலங்கைச்சரிதமுமாம். அவைகளை ஆராய்வோம்.

சிலப்பதிகாரம் கோவலன் மாதவியோடிக் கண்ணகியுடன் மதுரைசென்று சிலம்புகாரணமாக மடிந்ததையும், சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகியைப் பிரதிட்டை செய்து வணங்கியதையும் கூறும் நூல். செங்குட்டுவனுடன்பிறந்தவராகிய இளங்கோவடிகளாலெழுதப்பட்டது. வடவாரியர்படைகடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், கிள்ளிவளவன், செங்குட்டுவன், இலங்கைமன்னன்கயவாகுவாகிய அரசர்கள் செயல்களைக்கூறுவது. இலங்கைச்சரிதத்தால் கயவாகுகாலத்தைத் தீர்மானித்தலால் தமிழரசர்கள் நெடுஞ்செழியன் முதலியோர் காலத்தையும் தீர்மானிக்கலாம். மேலும், சிலப்பதிகாரம் கதையையறிவிப்பதுடன் அக்கதைநடந்தகாலத்தை நிர்ணயித்தற்குக் கருவியாகவுள்ள சோதிடக் குறிப்புகளையும் தருகிறது. முதலில் அந்நூலிலிருந்தறியவிருக்கும் பல அரிய விஷயங்களையுமாராய்வோம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சித்திரைமாதத்தில் சித்திரைநாளிலே இந்திரவிழாவிற்குக் கொடியேறிற்று. ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் (சிலப் V-64) "சித்திரைச் சித்திரைத் திங்கள் சேர்ந்தென, அந்நாள்" என்று கூறுவதாலிதனையறியலாம். மணிமேகலையில் (I-8) "நாலேழ்நாளினும்" என்று காணப்படுவதால் அவ்விழா இருபத்தெட்டுநாள் நடந்தது எனவறியலாம். இருபத்தொன்பதாவதுநாள் கொடியிறங்கிற்று. மறுநாள் கடலாட்டு நடந்தது. அன்று மாலையில் கோவலனும் மாதவியுமூடிப்பிரிகின்றனர். மாலையிற் "றோன்றியதிங்கட் செல்வனுஞ் சீரியனல்லன்" (சிலப் VIII-59) என்றதினாலே அன்று சூரியனத்தமித்த

வுடன் சந்திரனுமெழுந்தான். (சிலப் VIII-115-116) "மாலைவா ராரெனினுமாணிழை, காலைகாண்குவமென," என்றும், (சிலப் IX 2-4, 66-67 & 76-79) "பகன்மாய்ந்த

மாலைமணிவிளக்கங்காட்டியிரவிற்கோர்
கோலங்கொடியிடையார்தாங்கொள்ள
....கோவலனும்
பாடமைசேக்கையுட்புக்கு...................
மாடமதுரையகத்துச்சென்றென்னோடிங்
கேடலர்கோதாயெழுகென் றநீடு
வினைகடைக்கூட்டவியங்கொண்டான்கங்குற்
கனைசுடர்கால்சியாமுன்" என்றும், (சிலப்-IX ஈற்று
வெண்பா)

"மாதவிதன்சொல்லை (மேற்குறித்த VIII-115-116) வறிதாக்க—மூதை, வினைகடைக்கூட்டவியங்கொண்டான்கங்குற், கனைசுடர்கால் சியாமுன்," என்றும், (சிலப் X 1-3).

"வான்கண்விழியாவைகறையாமத்து
மீன்றிகழ்ந்தவிசும்பின்வெண்மதிநீங்கக்
காரிருணின்றகடைநாட்கங்குல்" என்றும் வருமடிகளால் முன்னிரவில் கோவலன் தன் மனைவி கண்ணகியை யடைந்து அவளுடன் விடிவதற்குமுன்னேலே அன்று பூர்வபக்கச் சதுர்த்தசியாகையால் சிறிது முன்னரே சந்திரனஸ்தமித்ததனால் வந்தசூழ்ந்த விருளிலே தென்மேற்கிலுள்ள மதுரைநோக்கிப்புறப்பட்டான்; அப்பொழுது பயணத்திற்கு ஆகாதவைகளான பல துர்நிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தனவென் றறியலாம். பலதுன்பங்களையடைந்து மதுரை சேர்ந்த கோவலன் காலையில் கண்ணகியைப் பிரிந்து சிலம்புவிற்கப்போனான். இது (சிலப் XIX 35-36) "வண்டாரிருங்குஞ்சிமாலைதன்வார்குழன்மேற்

கொண்டாடழீஇக்கொழுநன்பாற்காலைவாய்" என்ற வடிகளாலறியப்படும். அவ்வாறு சிலம்புவிற்கப்போனவன் பொற் கொல்லன்செய்தவஞ்சனையால் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனாற் கொல் லப்பட்டான். இச்செய்தி அன்று பலதுர்நிமித்தங்கள்கண்டு குரவைக்கூத்தாடியிருந்த இடைச்சியருக்கு நண்பகலில் தெரிய, அது உடனே அவர்களுடன் (சிலப் XVIII) "நண்பகற்பொழுதேநடுக்கு

நோய்கைமிகு, மன்பனைக்காணுதலறுமென்னெஞ்சன்றே" என்று புலம்பியிருந்த கண்ணகிக்கும் தெரிந்தது. உடனே அவள் உச்சியிலி ருந்து காய்ந்துகொண்டிருந்த சூரியனைநோக்கி (XVIII) "காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோவென்கணவ" னென்றாள் அவன் 'உன்கணவன் கள்வனல்லன், இவ்வூரை இரவிற்றீயுண்ணும்' என்று சொன்னது கேட் டுக் கணவனைக்காணச் சென்றாள் கண்ணகி. மாண்டுகிடக்குமிடம் தெரி யாது அலைந்து திரிந்து ஊரரிற் சிலர்காட்ட (சிலப் XIX-37-38)

"புண்டாழ்குருதிபுறஞ்சோரமாலைவாய்க்
கண்டாளவன்றன்னைக்காணுக்கடுந்துயரம்" பின் மிகவருந் தினள். அப்பொழுது (சிலப் XIX 31-32)

"மல்லன்மாஞாலமிருளூட்டிமாமலைமேற்
செவ்வென்கதிர்சுருங்கிச்செங்கதிரோன்சென்றொளி" த்தான் உடன் அவள் (XIX-43) "யாருமின்மருண்மாலையிடருறுதமியேன் முன்" என்று பல புலம்பி விரைந்துசென்று அரசனைக்கண்டு தன் கணவன் குற்றமற்றவனென்று நிரூபித்தாள். நெடுஞ்செழியன் தன் குற்றத்தையுணர்ந்து மனமுடைந்து அக்கணமே மாண்டான். உட னே கண்ணகி வஞ்சினங்கூறி அவ்வூரை மும்முறைவலம்வந்து எரி யூட்டினாள். அப்பொழுது சூரியனஸ்தமித்து நாலைந்துநாழிகையே சென்றதாகும். அவ்வாறு தீப்பற்றியது இரவிலேதானென்பதைத் தூங் கியிருந்த பிள்ளைகளையும் கணவரையுமெழுப்பி மாதரோடினரெனப் பின்வரும் (சிலப் XXII-126-131).

"தூமென்சேக்கைத்துனிப்பிதம்பாராக்
காமக்கள்ளாட்டடங்கினர்மயக்கத்
திதலையல்குற்றேங்கமழ்குழலியர்
குதலைச்செவ்வாய்க்குறுநடைப்புதல்வரொடு
பஞ்சியார்ந்தவமளியிற்றுஞ்சுதுயிலெடுப்பி
வானவரைக்கூந்தன்மகளிரொடுபோத" என்ற வடிகளே காட் டும். இது (பதிகம் 39-41) "அதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதூர்க், கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில், வெள்ளியம்பலத்து நள்ளிருட்கிடந்தேன்," அப்பொழுது மதுராபதி கண்ணகிமுன் தோன் றினாள் என்று சித்தலைச்சாத்தனார் சொன்னதாக வருமடிகளாலும்

விளங்கும். இருளிலேயே மதுரை யெரிந்ததென்பதை (சிலப் XXVII 74-78).

“தாதெருமன்றத்துமாதரியெழுந்து
கோவலன்றீதிலன்கோமகன்பிழைத்தா
ணடைக்கலமிழந்தேனிடைக்குலமாக்காள்
குடையுங்கோலும்பிழைத்தவோவென
விடையிருளியாமத்தெரியகம்புக்கதும்”

(மாதரி செய்தியறிந்து மதுரையிலெரிந்துகொண்டிருந்ததீயில் விழுந்துமாண்டாள். அது இடையிருளியாமத்தா) மெனவருமடிகளால் நன்கு விளங்கும். (சிலப் XXIII-133-137) “ஆடித்திங்கட்பேரிருட்பக்கத், தழல்சேர்குட்டத்தட்டமிஞான்ற, வெள்ளிவாரத்தொள்ளெரியுண்ண, வுரைசான்மதுரையோடரசுகேடுறுமெனு முரையுமுண்டே”

என்றவடிகளான் மதுரை யெரியுண்டது ஆடிமாதம், வெள்ளிக்கிழமை, கிருஷ்ணபக்கத்தட்டமி, அழல்சேர்குட்டமென்றறியலாம். அழல்சேர்குட்டமென்றது நக்ஷத்திரம் ஆயின் அது எதனைக்குறிக்குமென்றாராய்வோம். சிலப்பதிகாரஅரும்பதவுரையில் (பக்கம் 63) அழல்சேர்குட்டம் கார்த்திகைபரணி” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது கார்த்திகையே.) ஆனால் அது பரணிக்குமேல் வந்ததாகும். புறநானூற்றிலுள்ள (229) “ஆடியலழற்குட்டத்தாரிருளரையிரவின்” என்றவடியினுரை “மேடவிராசிபொருந்திய கார்த்திகைநாளின் முதற்காலின்கண் நிறைந்த இருளையுடைய பாதியிரவின்கண்” என்றதினாலேயும் அழல்சேர்குட்டமென்றால் கார்த்திகையே யென்றறியலாம். ஆகையால் மதுரை சூரியனஸ்தமித்த 4, 5 நாழிகையிற் பரணிக்கு மேல்வந்த கார்த்திகையிலெரிந்ததாகும். அன்று நடுயாமம்வரை இருளிருந்தது. அதற்குப் பதினாலாம்நாள் வியாழக்கிழமை பூர்வபக்கச் சப்தமியன்று சேரநாட்டைச்சேர்ந்த செங்குன்றத்தில் தன்கணவன் கோவலனோடும் தேவவிமானத்திலேறிச் சென்றாள், அது கண்ட மறவர் பலர் அங்குவந்திருந்த சேரன் செங்குட்டுவனுக் கறிவித்தனர், மதுரையில் நடந்தவைகளை நேரில் நன்கறிந்தவராகிய சீத்தலைச்சாத்தனாரென்னும் சங்கப்புலவர் மதுரையிலும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தும் நடந்தவைகளை அவனுக்கு அறியச்சொல்லினர், அதனைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த சேரனுடன் பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரமெழுதினர். ஆனால் அந்நூல் முடிவுறப் பலவாண்டுகளாயின.

ஏனென்றால் அதன்பின் சேரன் கல்கொணர இமயஞ்சென்றுதிரும்பி வஞ்சியிற் கண்ணகியை ஆலயத்தமர்த்தியவரை நடந்த கதையெல்லாம் நூலாசிரியர் குறித்துள்ளார்.

செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுளாகிய அக்கண்ணகிக்குக் கோவில் கட்ட வெண்ணியவனாய் அவள் உருவச்சிலைக்காகக் கல்கொண்டுவரும் பொருட்டுப் பெருஞ்சேனையோடும் இமயமலையைநோக்கிப் புறப்பட்டான். ஓரிடத்துப் பூர்வபக்கத்திருதியைப்பிறையைக் காண்டலும் 'இன்று 32 மாதங்களாயினவெனக் கணிகூறுகிறானாகையால் அவன் புறப்பட்டதும் பூர்வபக்கத்திருதியையேயாமென ஊகித்தறியலாம். அவன் ஒரு சிறிதும் தாமதியாது புறப்பட்டானெனத் தெரிவதால் அவ்வாறு அவன்புறப்பட்டது கண்ணகி விமானமேறிச்சென்ற 26ம் நாள் திங்கட்கிழமை பூர்வபக்கத்திருதியையா யிருக்கவேண்டும். சேரன் இமயஞ்சென்று திரும்பிக் கண்ணகியைப் பிரதிட்டைசெய்தவரை நடந்த விஷயங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை யாகையினாலே அவற்றை நுண்ணிதினாராய்தல் வேண்டும்.

"ஞாலங்காவலர்நாட்டிறைபயிருங்
காலைமுரசங்கடைமுகத்தெழுதலும்" (சிலப் XXVI 53-54)

கணி நன்னிமித்தங்கூற வஞ்சியினீங்கினன் சேரன் சிலமாதங்களில் நீலகிரியடைந்து தங்கினான். அங்கு பலவரசர்களும் திறையனுப்புகின்றனர். வேனிலைப் பாடிவந்தனர் கொங்கணரும் கருநாடரும். பின்வந்த கார்காலத்தைப் பாடிவந்தனர் குடகர். அப்பொழுது வடவாரிய வரசர் நூற்றுவர் கன்னரனுப்பிய திறையைக் கொணர்ந்தனர் தூதுவர். அத்தூதுவரை நூற்றுவர் கன்னரிடஞ்சென்று தானும் பெருஞ்சேனையும் கங்கையைக்கடக்கப் படகுகள் தயாரிக்கும்படி சொல்லவேவினன். உடன் வந்ததென்னன்திறைகொண்டு நீலகிரியினீங்கினான். சேரன் ஒரு வருஷம் அந்நீலகிரியிற் றங்கியோனவன், கார்கால ஆரம்பமாகிய ஆவணிமாதத்துப் புறப்பட்டவன் கங்கைகடந்து பகைவரசர்கனக விசயரைப் பதினெட்டுநாழிகையில் வென்றான். வென்றவுடனே சேனைத்தலைவனையனுப்பி இமயத்திருந்து கல்கொண்டு கங்கையில் முறையே நீர்ப்படைசெய்து யாற்றின் தென்கரையிற்றங்கினான். அப்பொழுது மாடலமறையோன் வருகிறான். வந்தவனிடம் தான் வஞ்சி நீங்கியபின் மதுரையிலும் புகாரிலும் நடந்தவைகளை யுசாவியறிந்து

கொள்ளுகிறான். அன்று மாலையில் சேரன் திருநிலையப்பிறையைக் கண்டனனாகக்கணி, (சிலப் XXVII 149-150) "என்னான்கு மதியம் வஞ்சிநீங்கியது, மன்னாள்வேந்தேவாழ்கென்றேத்" தினனாலகையால் அன்றுவரை சென்றது 32 மாதங்களாம். ஈதெவ்வாறுமென்றாராய்வோம். வஞ்சியிலிருந்து ஆவணியிற் புறப்பட்ட சேரன் மறுவருஷம் ஆவணிவரை நீலகிரியிலிருந்தான். ஒருவன் வஞ்சியிலிருந்து கங்கை சென்றுதிரும்பக் குறைந்தது ஒருவருஷமாகும். ஆவணியில் வஞ்சியினீங்கிக் கங்கைக்கரைசென்றதூதுவர் மறுவருஷம் ஆவணியிலேயே நீலகிரியிற் சேரனைக்கண்டனரெனத்தெரிவதால், அவர்கள்போக ஆறு மாதங்களும் அங்கிருந்து திரும்ப நீலகிரிவரைவர ஆறுமாதங்களே சென்றனவாகும். நீலகிரிவரையுமே திரும்பிவருவதற்கு அதிகமாக நாட்கள்சென்றதன்காரணம் வடவாரியரனுப்பிய காணிக்கைப்பொருள்களையும் உடன்கொண்டு வந்ததேயாம். கங்கைக்கரையிலிருந்தனுப்பிய சேனைத்தலைவன் இமையஞ்சென்று கல்கொண்டுவர இரண்டு மாதங்களாம். ஆகப்பதினான்கு மதியும் நீக்கிஇருப்பன 18 மாதமாம். வடவாரிய மன்னர் கனகவிசயரைப் போரில் 18 நாழிகையிலேயே வென்றானெனத் தெரிவதால், சண்டையினால் இடையிட்டு நாட்கள் சென்றனவெனல் முடியாது. ஆனால் அவன் சண்டையை யெதிர்பார்த்துச் சில நாட்கள் திரிந்திருக்கலாம்: அதற்கு அதிகமாயின் ஒரு மாதமே சென்றிருக்கும். இதனையும் நீக்கினால் 17 மாதங்களுள. இவைகளே சேரன் நீலகிரியிலிருந்து கங்கையின் வடகரைசேரச் சென்றகாலமாம். இவன் மிகப்பெரிய சேனையோடும் சென்றதால் இத்தனை மாதங்கள் சென்றிருக்கவேண்டும். கங்கைத் தென்கரையிலிருந்து திரும்பி நீலகிரிவர 17 மாதங்களாம், அதிலிருந்து வஞ்சிவரை யுள்ளவழி முற்கூறியதிலிருந்து ஐந்திலொன்றாகையால் அதற்கு $3\frac{1}{2}$ மாதங்களாம். ஆகத்திரும்பிவரச் சென்றன $20\frac{1}{2}$ மாதங்களாம். இதனால் சேரன் செங்குட்டுவன் வஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டு இமயஞ்சென்றுதிரும்பிவரச் சென்றன $52\frac{1}{2}$ $(32+20\frac{1}{2})$ மாதங்களாம். அவன் வஞ்சிவந்தது மதுரை தீப்பட்டதிலிருந்து 55-வது மாதத்திலாம். அது 4 வருஷங்களும் $6\frac{1}{2}$ மாதங்களுமாம்.

செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரைசேர்தற்கு அதிகநாட்களே சென்றிருக்கும்; ஏனென்றால் வழிசெய்தற்காகக் காடுகளை வெட்டிக்கொண்டு

போகவேண்டியதிருந்திருக்கும். ஆனால் திரும்பவருவதற்கு அது போல் அதிக நாள் சென்றிராது என்று சிலர் சொல்லலாம். ஆனால் அது அவ்வாறில்லை. என்னை? கரிகாற் சோழனும் நெடுஞ்செழியனும் இமயமலைவரை பெரும்படையோடு சென்று வெற்றிபெற்றிருக்கிறார்களெனத் தெரிவதாலும், செங்குட்டுவனும் முன்னொருமுறை பெரும் படையோடு சென்று ஆரியமன்னரை வென்றானெனத் தெரிதலாலும் வழி அப்பொழுது செம்மையாகவே யிருந்திருக்கவேண்டும். சிறிது சரியில்லாதிருந்திருக்கலாமெனக் கொள்வோமாயினும் அவன் நீலகிரியிற்றங்கியிருந்தபொழுது ஏவலாளரையனுப்பிச் சரிப்படுத்தச் செய்திருப்பன். செங்குட்டுவன் முன்னொருமுறை கங்கைக்கரையில் ஆரிய மன்னரைவென்றமை, (சிலப் XXV-156-164)

"கொங்கணர்கலிங்கர்கொடுங்கருநாடர்
பங்களர்கங்கர்பல்வேற்கட்டியர்
வடவாரியரொடுவண்டமிழ்மயக்கத்துன்
கடமலைவேட்டமென்கட்புலம்பிரியாது
கங்கைப்பேரியாற்றுக்கடும்புனனீத்த
மெங்கோமகளையாட்டியவந்நா
ளாரியமன்னரீரைஞ்ஞூற்றுவர்க்
கொருநீயாகியசெருவெங்கோலங்
கண்விழித்துக்கண்டதுகடுங்கட்கூற்றம்",

என்றும், (சிலப் XXVIII-120-121.)

"உடன்றுமேல்வந்தவாரியமன்னரைக்
கடும்புனற்கங்கைப்பேரியாற்றுவென்றோய்,"

என்றும், (சிலப் XXIX) "கொங்கர்செங்களம்வேட்டுக் கங்கைப்பேரியாற்றுக்கரைபோகியசெங்குட்டுவன்," என்றும் வருகிறவடிகளிலிருந்து நன்கறியலாம்.

இனி, சேரன் வஞ்சி சேர்ந்த சின்னாட்களிலேயே சோழபாண்டியர் காணும்படியனுப்பிய கனகவிசயரும், அவர்களைக்கொண்டு சென்ற சேனைத்தலைவனும், மாடலனும் வஞ்சி புகுந்தனர். சோழபாண்டியர் தன்னை மதியாதது கேட்ட சேரன் வெகுண்டனனாக, மாடலன் அவனுடைய வெகுளித்தீயைத்தணித்து, (சிலப் XXVIII-120-132),

"வையங்காவல்பூண்டநின்னல்யாண்
டையைந்திரட்டிசென்றதற்பின்னு
மறக்களவேள்விசெய்யாதியாங்கணு
மறக்களவேள்விசெய்வோயாயினை," என்றும் (ஷ 157-158) "செங்கோல் வேந்தே நரைமுதிர் யாக்கை நீயுங்கண்டனை," என்றும், (ஷ177-178)

"அருமறைமருங்கினரசர்க்கோங்கிய
பெருநல்வேள்விநீசெய்யல்வேண்டும்,"

என்றும் கூறுகிறான். இதிலிருந்து சேரன் செங்குட்டுவன் பட்டத்திற்குவந்து ஐம்பதியாண்டுகளாயினவென வறியலாம். அவ்வைம்பது அவன்வயதாகாதோவெனின், ஆகாது. என்னை? அவன் நரைமுதிர்யாக்கையுடையவனா யிருந்தானாகையால். மேலும் பட்டத்திற்கு வருமுன் அறக்களவேள்வி செய்யமுடியாதாகையாலும் "நீ இதுவரை ஆண்ட 50 யாண்டுகளிலும் மறக்களவேள்வியே செய்வோயாயினை" யென மாடலன் கூறுதலாலும் வயதென்பது பொருந்தாது.

அவ்வாறு மாடலனால் இராயசூயம் செய்யத் தூண்டப்பட்ட சேரன் (சிலப் XXVIII-225) "பால்பெற வகுத்த பத்தினிக் கோட்டத்து" நன்கு உருவமையச்செதுக்கிய கண்ணகிச்சிலையைப் பிரதிட்டை செய்தான். பின் நித்திய பூசையும் திருவிழாவும் நடத்தும்படி கட்டளையிட்டு அங்கேயிருந்தான். அவ்வாறிருந்தவன் தான்செய்யப் போகும் வேள்வி மற்றையவரசர்கள் திறைகொண்டே தொடங்கற்பாற்றாகையால், அன்னார் திறைபெறலானான். அப்படித்திறைபெறுதற்குக் கண்ணகிகோட்டத்திருக்கும்போது தேவந்தியு மடித்தோழியுங் காவற்பெண்டும் அங்கே கண்ணகியைக் காணவருகின்றனர். இவை (சிலப். XXIX) "தடமுலைப் பூசலாட்டியைக் கடவுண் மங்கலஞ் செய்த பின்னாட் கண்ணகிதன் கோட்டத்து மன்னரசர் திறைகேட்புழி காவற்பெண்டு மடித்தோழியுங் கடவுட் சாத்தனுடனுறைந்த தேவந்திகையு முடன்கூடிச்சேயிழையைக்காண்டுமென்று மதுரைமாநகர் புகுந்து முதிராமுலைப் பூசல்கேட்டாங் கடைக்கலமிழந்துயிரிழந்த விடைக்குல மகளிடமெய்தி யையையவண்மகளோடும் வையையொருவழிக் கொண்டு மாமலைமீமிசையேறிக் கோமகடன்கோயில்புக்கு நங்கைக்

குச்சிறப்பயர்ந்த செங்குட்டுவற்குந் திறமுரைப்பார்மன்," எனக் காணப்படுமடிகளான் நன்கு விளங்கும். கங்கை சென்று கனகவிசய ருடன் திரும்பிய மாடலமறையோன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குவந்த காலத்துக் கண்ணகி பிரதிட்டையைக் கேள்வியுற்று அதனைக்காணவே தேவந்தி முதலியோர் வந்தவராவர். அவர்கள் வரும் வழியில் மதுரையடைந்து அங்குள்ளவர்களிடம் மதுரை யெரியுண்டதையும் நன்கு உசாவியறிந்து மாதரிமகள் ஐயையையுமுடன்கூட்டிக்கொண்டு கண்ணகிதன் கோட்டமுறுகின்றனர்.

கங்கைக்கரையிற் சேரனிடம் மாடலன் மாதவிதுறவெய்தியதைக் கூறுகிறான். அதைக்கூறும்பொழுது, மாதவி நற்றாயை நோக்கி, "நான் நற்றிறம்படரக்கடவேன். மணிமேகலையைக் கணிகையர் கோலங் காணாதொழிக" வெனச் சொல்லித் துறந்தாளெனவுங் கூறுகிறான். இதிலிருந்து அப்பொழுது மணிமேகலை யாதுமறியாத சிறுபெண்ணாவ ளெனவறியலாம். பின் தேவந்தி சேரனிடம், "மணிமேகலை தகுந்த பருவமடைந்ததுகண்ட நற்றாய் யாதுசெய்வதென மாதவியிடங்கேட்க அவள் மணிமேகலையைக் கோதைத்தாமம் குழலொடுகளைந்து துறவு பூணச்செய்தா" ளெனக் கூறுதலால் கண்ணகிபிரதிட்டைநடந்த பொழுது மணிமேகலை மடங்கையாய்த் துறவுபூண்டிருந்தாளென்பது பெறப்படும். இது அடித்தோழியரற்றில், "மணிமேகலை துறவுங் கேட்டாயோதோழி" யெனவருமடியால் தெளிவாகும், மாடலன் மது ரை யெரியுண்டதும் கண்ணகி மாண்டதுஞ் சொல்லக்கேட்டே மாத விதுறந்தாளென்பது (சிலப், XXVIII-88 & 89) "மைந்தற்குற்றது மடந்தைக்குற்றதுஞ் செங்கோல்வேந்தற் குற்றதுங்கேட்டு" என்றும், அவ்வடித்தோழியரற்றில் (சிலப் XXIX)

"காதலன்றன்வீவுங்காதலிநீபட்டதுவு
மேதிலார்தாங்கூறமேச்சுரையுங்கேட்டேங்கிப்
போதியின்கீழ்மாதவர்முன்புண்ணியதானம்புரிந்த
மாதவிதன்றுறவுங்கேட்டாயோதோழி" எனவும் வருமடிக

ளால் நன்கு விளங்கும்.

கண்ணகி யாவரையும் வாழ்த்துதலும், தேவந்தி தெய்வமுற்று மாடலனைக் கமண்டல நீரை அங்குவந்திருந்த மூன்று சிறுகுழந்தை கள் மீதும் தெளிக்கச்செய்கிறாள். அக்குழந்தைகள் தம் முற்பிறப்

4

புணர்ந்து கண்ணகியைக்குறித்துப் புலம்பினர். அங்கு நின்றோர் அவர்களைக் கண்ணகிநற்றாயும் கோவலன்நற்றாயும் மாதரியுமாகக் கண்டனர். கண்ணகிநற்றாயும் கோவலன்நற்றாயும் அரட்டன் என்னும் செட்டிக்கு இரட்டைப் பெண்களாகப் பிறந்திருந்தனர். மாதரி திருவனந்தபுரத்தில் சேடக்குடும்பி என்னும் அந்தணன் மகளாகப் பிறந்திருந்தாள். அக்குழந்தைகட்கு அப்பொழுது என்னவயதிருக்கு மென் றாராய்வோமாயின், (சிலப் XXX-52) "சேடக்குடும்பியன்சிறுமக" ளென்றும், (ஷ 66-68)

> "முதிராமகளிரைத்
> தெளித்தனையாட்டினிச்சிறுகுறுமகளி
> ரொளித்தபிறப்பினராகுவர்காணாய்"

என்றும், (ஷ 114) "குதலைச் செவ்வாய்க் குறுந்தொடிமகளிர்" எனவும் வருமடிகளால் இளஞ்சொல்லையுடைய 4, 5 வயதுக் குழந்தைகளாயிருக்கலா மெனவறியலாம். இனி முற்பிறப்பில் அவர்கள் மாண்ட தெப்பொழுதென்று பார்ப்போம்.

மாதரி மதுரை யெரியுண்டவன்றிரவே உயிர்துறந்தாளென்பது முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. அதற்கு இரண்டுமாதங்களில் குமரியாடி மாடலன் மதுரைவந்தவனாவான். பின்னுமிரண்டுமாதங்களில் புகாரடைந்திருப்பான். மற்றுமிரண்டொருமாதங்களில் கண்ணகிநற்றாயும் கோவலன்நற்றாயும் மாண்டவராவர். ஆகலின் மதுரை யெரியுண்ட 5, 6 மாதங்களில் அன்னார் மாண்டனரென வறிகிறோம். இதனால் அப்பொழுது அவ்விரட்டைக் குழந்தைகட்கு 4 அல்லது $4\frac{1}{2}$ வயதும், சேடக்குடும்பியின் மகளுக்கு $4\frac{1}{2}$ அல்லது 5 வயது மிருக்க வேண்டும்.

முற்காட்டியபடி மதுரை யெரியுண்டு நான்கு வருஷங்களும் ஆறரைமாதங்களுமாக, செங்குட்டுவன் வஞ்சிவந்தவன் அதிலிருந்து ஒரு மாதத்தில் கண்ணகியைப் பிரதிட்டித்தான். அது பங்குனிமாதமென்க. அவ்வாறு மாதரிமாண்டு 4-வருஷங்கள் சென்று 8வது மாதத்தில் கண்ணகி பிரதிட்டை நடந்ததாக அதன் பின்னரே மேற்குறித்த செய்திகள் நடந்ததாம். (சிலப் XXX-157-104),

"அருஞ்சிறைநீங்கியஆரியமன்னரும்
பெருஞ்சிறைக்கோட்டம்பிரிந்தமன்னரும்
குடகக்கொங்கருமாளுவவேந்தருங்
கடல்சூழிலங்கைக்கயவாகுவேந்தனு
மெங்நாட்டாங்கணிமையவரம்பனி
னன்னாட்செய்தநாளணிவேள்வியுள்
வந்தீகென்றேவணங்கினர்வேண்டத்
தந்தேன்வரமென்றெழுந்ததோர்குரல்,"

என்றவடிகளால் பலவரசர் கண்ணகியைப் பணிந்து தங்களுக்கருளு மாறு வேண்டினரெனவும் அவர்களுள் இலங்கைமன்னன் கயவாகுவு மொருவன் எனவுமறியலாம். உரைபெறுகட்டுரையில் "அரந்தை கெடுத்துவரந்தருமிவளென, ஆடித்திங்களகவயினாங்கோர், பாடிவிழாக் கோள் பன்முறையெடுப்ப" என வருவதால், அவன் உடனே இலங்கை சென்று வந்தவாடியில் கண்ணகியை ஆங்குப் பிரதிட்டித்து வணங்கி னனெனவுமறியலாம். குடகக் கொங்கரு மாளுவ வேந்தரும் சேரனைக் கண்டு கண்ணகியை வணங்கி இராயசூய யாகத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் போகவந்தவராவர். இனி இக்குறிப்புக்களைக்கொண்டு சிலப்பதிகார காலத்தை யாராய்வோம்.

சிலப்பதிகாரகாலத்திற்குக் கணிதக்குறிப்பெழுதியோர் மூவர். (1) உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் இன்னவாண்டில் நடந்ததெனக் குறியாது இன்னமாதம் இன்னதேதி இது நடந்ததெனக்குறிக்கிறார். ஆனால் மதுரை யெரியுண்டதுமட்டும் இன்னதேதி யெனத் தெரிய வில்லை; ஏனெனில் அப்பிரிவிற்கு அவர் உரை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இவர் தேதிமுதற் கணித்துக்கூறுபவர் ஆண்டின்னதெனக்குறியா மைக்குக் காரணந் தெரிந்திலது. (2) திவான் பகதூர் சுவாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையவர்கள் கி. பி. 756-ல் மதுரை யெரியுண்டதெனவும், அவ் வாண்டில் இன்னமாதம் இன்னதேதி இன்னது நடந்ததெனவுங் குறிக் கிறார்கள், மேலும் உரையாசிரியர் கூறுவதையும் தங்கள் குறிப்போடு பொருத்த முயலுகிறார்கள். அத்துடன் மணிமேகலைக் கதையும் கி. பி. 771-ல் நடந்ததென்கிறார்கள். (3) திருவனந்தை ஹைகோர்ட் வக்கீல் கே. ஜி. சங்கரையரவர்கள் கி. பி. 157-ல் தான் மதுரை யெரியுண்டது, அவ்வாண்டில் இன்னமாதம் இன்னதேதி இன்னது நடந்ததென்கிறார்.

கள். அத்துடன் மணிமேகலைக் கதையும் கி. பி. 162-ல் தான் நடந்ததா மென முடிவுகாட்டுகிறார்கள். முதலில் உரையாசிரியர் கூறுவனவற்றை யாராய்வோம்.

"பங்குனி 29-ல் வித்தியாதரநகரில் காமவிழவு சித்திரைநக்ஷத் திரத்து முடிந்தது. சித்திரைத்திங்கட்புகுதிநாள் சோதி, திதி மூன் றாம் பக்கம், வாரம் ஞாயிறு சித்திரை 28உ சனி, பூரணை, சித்திரை. வைகாசி 28உ பூர்வபக்கத்திரயோதசி, திங்கள், அனுஷம், அன்று கட லாட்டு. வைகாசி 29உ செவ்வாய், கேட்டை, 14-ம் திதி. அன்று மாலையில் கண்ணகியைச் சேர்ந்து விடியுமுன் நாசயோகத்து அவளு டன் மதுரை நோக்கி நடந்தான்." இவைகளே அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பன. பங்குனி 29ல் சித்திரையானல் சித்திரைப்புகுதிநாள் சோதியாகாதாகையினாலும் சித்திரைத்திங்கட்புகுதிநாள் சோதி யாயிருக்க 28ந்தேதி சித்திரையாவதின் ருகையினாலும், சித்திரைத் திங்களில் சோதியன்று திதி மூன்றாம்பக்க மாகாதாகையினாலும், சித்திரை 28ம் தேதி சனியன்று பூரணையாக அதற்கு 31வது நாள் வைகாசி 28 திங்களன்று பூர்வபக்கத்திரயோதசியாயிராதாகையினா லும், என்றைக்குக் கொடியேறுகிறதோ அன்றே முதற்றிருநாளெனக் கொள்ளும் வழக்கப்படி 28 நாள் விழா நடந்து 29-வது நாள் வைகாசி 26ந் தேதி சனியன்று கொடியிறங்கியிருக்கவேண்டுமாகையால் வை காசி 27 ஞாயிறன்று கொடியிறங்கிற்றெனல் பொருந்தாதாகையினா லும், கொடியேறியநாளையும் இறங்கியநாளையும் தவிர்த்து 28 நாள் விழா நடந்ததெனக்கொண்டு வைகாசி 27ல் கொடியிறங்கி 28உ திங்க ளன்று அனுஷத்தில் நாட்கடலாட்டு நடந்ததெனக் கொண்டாலும் நூலில் கடலாடியவன்றிரவே விடியுமுன் கோவலன் பயணமாயின னெனத் தெளிவாகக்கூறியிருக்க நாசயோகமெனக் காட்டுதற்பொருட் டுக் கடலாடிய மறுநாள் வைகாசி 29உ செவ்வாயன்று அனுஷத்தில் பயணமாயினனெனல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதாகையினாலும் இச் சோதிடக் குறிப்புகள் ஒப்புந்தகையனவல்ல.

திவான் பகதூர் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் எழுதுகிறபடி அவர்கள் குறிப்பும் உரையாசிரியர் குறிப்பும் ஒன்றோடொன்று பொருந்து மாறில்லை எனவும், மதுரை யெரியுண்ட நாளைக்கு அவர்கள் கொடுக்கும் கணிதம் முற்றிலும் பிழையெனவும் கடைச்சங்ககால

மெனத் தலைப்பிட்டுச் செந்தமிழில் வந்த வியாசத்தில் திருவனந்தை ஹைகோர்ட் வக்கீல் கே. ஜி. சங்கரையரவர்கள் காட்டியுள்ளார்கள். மேலும் அவ்வாண்டில் ஆடிமாதம் 3 தேதி (ஜூன்மீ 26உ வெள்ளியன்றுவது பொருந்துமாவென நோக்கினாலும் அன்று கிருஷ்ணாஷ்டமியேயாயினும் ரேவதி 19நா-20-வி வரையிருந்து அதன்மேல் அசுவதியாம் ஆகையால் அவ்வாண்டு சிலப்பதிகாரக் கணிதக் குறிப்பிற்கு ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதாம். அவர்கள் மணிமேகலை காலத்தையும் குறித்தார்களாகையால் அதனைப் பின்னராராய்வோம். இனி ஐயரவர்கள் குறிப்பையாராய்வோம்.

ஐயரவர்கள் முடிபுகள் பின்வருவன:—

1. மதுரை யெரியுண்டது நள்ளிருளாகலின் (சிலப்-பதிகம் 41-3) அந்நள்ளிருளில் பரணியும் 8-ம் திதியும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இன்னும், அரும்பதவுரையாசிரியர் "அழல்சேர்குட்டம்" என்பதற்கு அதன்பொருளாகிய கிருத்திகையென்றெழுதாது "பரணி கார்த்திகை" யென்றெழுதியதை நோக்குங்கால் பதப்பொருளை விசேஷமாகக் கவனியாது உண்மையைக் கவனித்து எழுதுகின்றாரென்றேற்படுமாகலின் நள்ளிருட் சமயத்துப் பரணியும் 8-ம் திதியும் நிச்சயமாயிருந்து தீர வேண்டும் என்று பிள்ளையவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

2. நூலுட் கூறப்பட்டவைகளையட்டுமெடுத்துக்கொண்டால் அவைகளுக்குப் பொருத்தமான காலம் 2-ம் நூற்றாண்டில் மட்டும், 11 வருஷங்கள் கிடைக்கின்றன. அவைகள் கி. பி. 100, 103, 107, 117, 130, 134, 144, 157, 171, 188, 198.

3. கஜபாகு கி. பி. 154—187ல் ஆண்டான். கி. பி. 100 முதல் 144-முடியவுள்ள காலமும் கி. பி. 188, 198 இவ்விரண்டு வருஷங்களும் கஜபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்திற்குப் புறம்பாகவுள்ளன வாதலின் அவைகளை நீக்கினால், கி. பி. 157, 171 ஆகிய இரண்டே வருஷங்கள் எஞ்சுகின்றன. இவ்விரண்டினுள் எதைக்கைக்கொள்வோ மென்பதற்கு, சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலுங் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும்.

4. கண்ணகி பிரதிஷ்டை சமயத்து மணிமேகலைக்கு வயது 14க்குக் குறைந்திருக்க முடியாதென்பதும், அவள் மணிபல்லவத்திற்குச்

சென்றகாலத்து அவளுக்கு வயது 18க்கு மேற்பட்டிருக்க முடியா தென்பதும் ஊகித்தல் கூடும். ஆகவே இவ்விரு செய்திகட்கு மிடைப் பட்டகாலம் 4 வருஷங்கட்கு மேற்பட்டிராதென்பது தெளியக்கிடக் கின்றது.

5. ஆகவே கோவலன்மரணத்திலிருந்து மணிமேகலைநூலாரம் பத்திற் கூறப்பட்ட செய்திகள்வரை 7-வருஷங்கட்கு மேற்படாது என்றேற்படுகிறது.

6. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கி. பி. 162, 170, 181, 189, 200 இந்த வருஷங்களிலேயே வைகாசிவிசாகம் முதன் மூன்று நாள்களுக்குள் வருகின்றது. கி. பி. 157 அல்லது 171-லி லிருந்து ஏழுவருஷங்கட் குட்பட்ட ஒருவருஷத்தை மேற்குறித்த வரு ஷங்களினின்றும் தெரிந்தெடுக்கவேண்டும். கி. பி. 162 என்ற ஒரு வருஷந்தான் பொருத்த முடையதாயிருக்கின்றது. இதனோடொத் துச் சிலப்பதிகாரச்செய்திநிகழ்ந்தகாலமாயேற்படுவது கி. பி. 157.

7. மணிமேகலைநூலிற் கூறப்பட்ட சரிதம் சிலப்பதிகாரச் சரி தத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்தபோதிலும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு முந்தியநூல் மணிமேகலை. ஏனெனின், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரமியற்றி முடிந்தவுடன் மணிமேகலை துறவினையும் பாடுதற்குவிருப்பமுளரென்று சாத்தனாரிடஞ் சொல்ல அதற்குச் சாத்தனார் தாம் முன்னரே அதனை இயற்றி விட்டதாய்ச் சொல்லுதலின், ஒருவர் முன்னர் மற்றவர் அரங் கேற்றினர்.

8. வஞ்சியினீங்கி வடநாட்டு யாத்திரைசென்று சேர்தற்கு இடைநின்றகாலம் 'எண்ணான்குமதியம்' (சிலப் XXVII-149).

9. வில்லவன்கோதை வந்து சேர்தற்கு 3 அல்லது 4 மாதங் களுக்கு மேற்சென்றிராது, உடனே கண்ணகி பிரதிஷ்டையுமாயிற்று. ஆகையால் கோவலன்மரணத்திற்கும் கண்ணகி பிரதிஷ்டைக்கும் இடைநின்ற காலம் 3-வருஷங்களே என்றது பெறப்படும். மேல்வரும் XXIX-ம் காதையிற் கூறப்படுவனவற்றாலும் இது உறுதியடைகின் றது. (இது தேவந்தி முதலியோர் புகாரிலிருந்து வஞ்சி வந்தது.) இதிற் சொல்லியிருக்குஞ் செய்திகளுக்கு 3-வருஷங்களுக்குமேற் சென் றிராது. 32 மாதங்களென்று நூலகத்துக் காணப்படாமற் போயின்,

மிகக் குறைந்தகாலந்தான் சென்றிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கக் கூடிய விதத்திற்றான் செய்திகளுள்ளன.

10. கி. பி. 171-வது வருஷத்தில் கடலாட்டுச் சனியன்று வருகிறது. ஆனால் அது அக்கிழமையில் நிகழாது.

11. மரணயோகமிருக்க வேண்டுமென்று நூல் கூறவில்லையாயினும், மேற்கூறிய (கி. பி. 157) வைகாசி 25-ல் புறப்படுஞ் சமயத்து நக்ஷத்திரம் அநுஷமாயிருந்தாலும் அந்நாளில்திங்கட்கிழமையும் விசாக நக்ஷத்திரமுஞ் சேர்ந்து வருதலால் மரணயோக மிருக்கிறது. ஆடி மாதம் 29-ம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை அன்று பரணி சூரியோதயத்திற்குப் பின் 58-நாழிகை 17 பலம் வரையிருந்தது. கிருஷ்ணாஷ்டமி சூரியோதயமாய் 47 நாழிகை 38 பலத்திற்குப் பின்றொடங்கிற்று. மதுரைத் தேவிக்கும் கண்ணகிக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணத்தை நள்ளிருளில் (அந்நாள் நடு இரவு வரைதான் இருட்டு இருக்கும்) சாத்தனார் கேட்டார். இதற்கு ஒருமணி நேரத்திற்குப்பின் பரணியும் அஷ்டமியுஞ் சேர்ந்திருந்த சமயத்து (சூரியோதயத்திற்குப் பின் 47 நாழிகை 38 பலத்துக்கும், 58 நாழிகை 17 பலத்துக்கும் இடையிட்ட சமயத்தில்) மதுரை யெரியுண்டதென்று நாம் ஊகிக்கலாம்.

12. கண்ணகி பிரதிஷ்டை காலத்தில் செங்குட்டுவனுக்கு 50 வயதாயிருந்ததென்று, "நின்னல் யாண்டையைந்திரட்டி சென்றதற் பின்னும்" என்ற மாடலன் மொழிகளால் (சிலப் XXVIII-129-130) உணரப்படும்.

மேற்கண்ட 12-ம் ஐயரவர்கள் வியாசத்திலிருந் தெடுக்கப்பட்ட குறிப்புகள். இவைகளுள் முதற்கூற்றில் ஐயரவர்கள் பரணியும் 8-ம் திதியும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது பிழை. மதுரை யெரியுண்டது கார்த்திகையும் 8-ம் திதியும் சேர்ந்த காலமேயென்பது முன்னரே நன்கு காட்டப்பட்டது. அவர்கள் அழல்சேர்குட்டம் என்பதற்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் 'பரணிகார்த்திகை' யென வெழுதியுள்ளாரென்பதும் பிழையாம். ஈதொன்றினாலேயே அவர்கள் முடிபு முற்றினும் பிழையென நிலை நாட்டலாமெனினும் மற்றவைகளையும் ஆராய்வோம். இரண்டாவது குறிப்பில் கண்டுள்ள பலவாண்டுகளில் கி. பி. 144-வது வருஷத்தைத் தவிர மற்றவை பொருந்தவில்லை,

மேலும் யான் கி. பி. 1-முதல் 200 வரை கணித்துப்பார்த்தும் பொருத்தமான வேறோராண்டையும் காணவில்லை.

மூன்றாவது குறிப்பில் அவர்கள் கயவாகு கி. பி. 154—187—ல் ஆண்டானென்கிறார்கள். அதைக் குறித்ததற்கு முதலில் புத்த நிர்வாணத்தைக் கி. மு. 489 எனத் தீர்மானிக்கிறார்கள். இதனைச்சற்று ஆராய்வோம்.

அசோக மன்னன் புத்தர் நிர்வாணமடைந்த 218-வது வருஷத்தில் பட்டத்திற்கு வந்தவன். இவனுக்கு முன் பிம்பசாரன் 25 வருஷங்களும், சந்திரகுப்தன் 24 வருஷங்களும் ஆண்டனரெனத் தெரிய வருகிறது. ஆகையால் சந்திரகுப்தன் புத்த நிர்வாணகாலத்திற்கு 168 (217-25+24 வருஷங்களுக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்தவனும். உலகமெங்கும் புகழ்பெற்ற மகா அலெக்சாண்டர் இந்தியாவிற்குக் கி. மு. 327-ல் படையெடுத்துவந்து 325-ல் திரும்பியவனும், அவன் புறப்பட்டுப் போனபொழுது தான் சந்திரகுப்தன் பட்டத்திற்கு வந்தவனாவான் ஏனென்றால் அவன்புறப்பட்டுப் போனவுடன் சந்திரகுப்தனால் கிரேக் 2-சேனாபதிகள் இந்தியாவில் கொல்லப்பட்டார்களெனக் கேள்விப்படுகிறோம். ஆகையால் இதற்கு 168 வருஷங்களுக்குமுன் அதாவது கி. மு. 493 (325+168)ல் புத்தர் நிர்வாணமடைந்தவராவர். புத்த நிர்வாணகாலத்தை கி. மு. 477, 480, 483, 486, 488, 489 முதலிய பலவருஷங்களில் ஆம் என கெய்கா, ரிஸ்டேவிட்ஸ் முதலிய பல ஆசிரியர்களும் பல பட ஊகித்துச் சொல்லியிருக்க இவ்வாறு கி. மு. 493-ல் தான் புத்த நிர்வாணமென நிலைநாட்டிய தென்னையோவெனின் இது புத்தர் காலத்திய பலகணிதக் குறிப்புக்களுக்கும் பொருந்தியிருத்தலினாலும் மற்றைய வருஷங்களெல்லாம் அவ்வாறு பொருந்தாமையினாலுந்தான். மேலும் அவ்வாசிரியர்கள் புத்தநிர்வாணம் அவ்வருஷங்களுக்குச் சில வருஷங்கள் முன்னாகவாவது அல்லது பின்னாகவாவதிருக்கலாமென்கின்றனர். ஆகையால் பழைமையிற் குறித்துள்ள கணிதக் குறிப்புகளுக்குக் கி. மு. 493 பொருந்தியிருக்கும் விஷயத்தில் இதுவே புத்தர் நிர்வாண மடைந்தவாண்டென வறுதியிட்டுரைக்கலாம். புத்தர் நிர்வாண மடைந்தது வைகாசி மாதம் நிறைமதி செவ்வாய்க்கிழமையிரவு நடுயாமத்தாம். ஆகையால் அவ்வருஷத்து வைகாசித்திங்

களில் நிறைமதி செவ்வாயன்றுதல்வேண்டும், இவ்வாறு முற்கூறிய பலவாண்டுகளிலும் வரவில்லை. கி. மு. 483-ல் வைகாசி 27 செவ்வாயன்று 40 நாழிகைக்கு மேலும், 486ல் வைகாசி 31 செவ்வாயன்று 45 நாழிகைக்கு மேலும் பூரணைவருவதால் அவைகளை ஏகதேசமாகப் பொருந்தியதாகக்கொள்ளினும் மற்றைய குறிப்புக்கள் பொருந்தாமையினாலே இவை புத்தநிர்வாணமாகா. ஆனால் கலி 2609, கி. மு. 493 வைகாசி மாதத்தில் 19உ செவ்வாய்க்கிழமை சூரியஉதயத்து 2 நா-11 வி. க்கு மேல் பூரணைவந்து அன்றுமுழுவது மிருந்ததாம். அதற்கு ஈசான சகாப்தம் 148 ஆம். இது அக்காலத்து வழங்கிவந்ததாகும். இனி மற்றைய கணிதக்குறிப்புக்களைக் காட்டுதும்.

புத்தர் ஈசான சகாப்தம் 68-ல் வைகாசிமாதம் பூரணைகூடிய வெள்ளியன்று பிறந்தார். தமது 29-வது வயதில் ஈசானசகம் 96 வைகாசிமாதம் வெள்ளிக்கிழமையிரவு நிறைமதியில் வீடுதுறந்து காடு சென்றார். ஈசான சகம் 103 வைகாசித் திங்களில் பூரணை கூடிய புதன் கிழமையிரவு ஞானம்பெற்றார். ஈசானசகம் 107 ஆடிமாதம் சனிக்கிழமை சூரிய உதயத்தில் நிறைமதியில் புத்தருடைய தந்தைபிறந்தார். இவைகளே நாம் ஆராயவேண்டிய கணிதக்குறிப்புக்கள்.

கி. மு. 573, ஈசானசகம் 68ல் வைகாசி 3ம் தேதி வெள்ளியன்று நிறைமதியாம். ஆகையால் அன்றே புத்தர் பிறந்தவராவர். கி. மு. 545, ஈசானசகம் 96ல் வைகாசி 24ம் தேதி வெள்ளியன்று பூரணையாம். ஆகையால் அன்றிரவே புத்தர் வீடுதுறந்து காடுசென்றது. கி. மு. 538, ஈசானசகம் 103 வைகாசி மாதம் 6ம் தேதி புதன்கிழமை பூரணையாம். ஆகையால் அன்றிரவே புத்தர் ஞானம்பெற்றவராவர். கி. மு. 534, ஈசானசகம் 107 ஆடிமாதம் 18ம் தேதி சனிக்கிழமையன்று பூரணையாம். ஆகையால் அன்று சூரியோதயத்திற்றான் புத்தருடைய தந்தை மாண்டது. இதிலிருந்து ஈசானசகமும் கி. மு. 641ல் தொடங்கியதாமெனவு மறியலாம். இவ்வாறு புத்தருடைய வாழ்நாளில் பலகாலத்துக் குறிக்கப்பட்ட பல கணிதக்குறிப்புக்களும் பொருந்தியிருத்தலை யினிது காணலாம். ஆகையால் புத்தர் நிர்வாணமடைந்தது கி. மு. 493 தான் எனத்தெளியலாம்.

இலங்கைச் சரிதங்களில் மகாவம்சத்திற்கு முந்தியது தீபவம்சம். அது புத்தர் நிர்வாணமடைந்த 642வது 'வருஷத்திலிருந்து 664 வரு

ஷங்கள்வரை கயவாகு மன்னன் இலங்கையை ஆண்டதாகக் கூறும். ஆகையால் (641—663)—493 கி. மு.=கி. பி. 148—170; இதுவே கயவாகு ஆண்டகாலம். கரிகாலசோழன் படையெடுத்துச்சென்று இலங்கையிலிருந்து 12000 சிங்களவர்களைப்பிடித்துவந்தானெனத் தெரிவதால் பதிலுக்குப்பதில் படையெடுக்க வெண்ணியிருந்த கயவாகு தான்பட்டத்திற்குவந்தவுடனே பெருஞ்சேனையோடும் சோணாடுவந்தவனுவான். ஆகையினாலே அவன் கி. பி. 148 அல்லது 149ல் தான் தென்னிந்தியா வந்திருக்கவேண்டும். இதிலிருந்து ஐயரவர்கள் புத்த நிர்வாணகாலமெனச் சொல்வதும் கயவாகுகாலமெனச் சொல்வதும் பிழையாமெனவறியலாம். மேலும் அவர்கள்குறிக்கும் காலம் சரியெனக்கொண்டாலும் மேற்கண்ட காரணத்தால் கயவாகு சோணாட்டுக்கு கி. பி. 154 அல்லது 155ல் வந்தவனாகவேண்டும். மதுரை யெரியுண்டதும் இதற்கு முன்னாகல் வேண்டும். ஆனால் அவர்களோ மதுரை யெரியுண்டதே கி. பி. 157 என்கிறார்கள். ஆகையால் மதுரை யெரியுண்டது கி. பி. 157 அல்லது 171 ஆகத்தானிருக்கவேண்டுமெனக் கொண்டதும் பிழையென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அவ்விரண்டு வருஷங்களுள் ஒன்றைத் தீர்மானித்தற்கு மணிமேகலைக்கதையையு மாராய்கிறார்கள். இது 4, 5, 6 வது குறிப்புகளிலாம். இதனைச்சற்றுக் கவனிப்போம்.

கோவல கண்ணகியரது முடிவை மாடலமறையோன் கூறக்கேட்டவுடனே மாதவி தான் துறவெய்துகிறதோடு தன் மகளையும் கணிகையர்கோலங்காணாதொழிக வென்கிறாள். தகுந்த பருவமடையுமட்டும் மணிமேகலை மாதவி நற்றாயுடனிருக்கிறாள். அவள் தகுந்த பருவமடைந்தவுடன் அவளை யாதுசெய்வதென நற்றாய் மாதவியிடம் கேட்க அவள் மணிமேகலையைக் கோதைத்தாமம் குழலொடுகளைந்து துறவியாக்குகிறாள். மாதவிதுறவைச் சேரனிடம் கங்கைக்கரையில் மாடலனுரைத்தான். மணிமேகலைதுறவைக் கண்ணகிபிரதிஷ்டைக்காலத்து அது காணவந்த தேவந்தி கூறினாள். இதுவே மாதவி மணிமேகலையைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவது, இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டசெய்திகளே மணிமேகலையிற் காணப்படுவது. ஆடிமாதத்தில் கோவலன்மாளஅதை மாடலன் கூறக்கேட்டுத் துறவெய்தினாள் மாதவி, அவளுடனேயே மணிமேகலையும் வசித்தாள். அடுத்துவந்த சித்திரையில் இந்திரவிழவிற்குக் கொடியேறிற்று. முதல் நாள் மாலை நடனத்துக்கு மாதவி

மணிமேகலை வரவில்லை. அதுகண்டு நகரத்தா ரேசினராக நற்றாய் தோழி மூலமாய் இவ்வாறு நகரத்தா ரேசுகின்றனர், ஆகையால் நீயும் நின்மகளும் ஆடலுக்குவரவேண்டுமென்று சொல்லியனுப்புகிறாள். இவ்வாறு காணப்படுதலினாலேயே முன்குறித்தபடி கோவலன் மாண்ட மறு சித்திரையிலேயே மணிமேகலையிற்குறிக்கப்பட்ட செய்தி நடந்ததாகத் தெரிகிறது. இது நடந்தது மாதவி துறவெய்திச் சிலவருஷங்கள் சென்ற பிறகென்றால் அது பொருந்தாது. ஏனென்றால் அவள் துறவெய்தியபொழுதே அவ்வேச்சுரை நிகழ்ந்திருக்கும், நற்றாயும் சொல்லியனுப்பியிருப்பாள்.

அப்பொழுது மணிமேகலையின் நிலையைக் கவனித்தால், அவள் மனம் உதயகுமாரனிடம் சென்றதாகத் தெரிவதனாலும், அவளை ஆசிரியர் பலவிடத்தும் "ஏந்திளவனமுலை மடந்தை" (மணி III-120) யென்றும், "வளரிள வனமுலை மடந்தை" (மணி IV-97) யென்றும் குறிப்பதாலும் அவளைப் பதினெட்டுவயதுப்பருவத்தினளென வெண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு,பருவமடைந்தும் அவளாகத் துறந்தவளாகவுந் தெரியவில்லை. மாதவி அவளைத் துறப்பித்தாளெனவுந் தெரியவில்லை. மேலும் சிலப்பதிகாரத்துக் கூறுகிறபடி குழல்களைந்து மாதவி துறவியாயிருந்தாளென்றால் நற்றாய் அவளை நடனத்துக்கழைத்தா ளெனல் பொருந்தாது. ஏனென்றால் முண்டிதக்கோலத்தள் நடனஞ் செய்து பயனில்லை. மாதவி குழல்களைந்திருந்ததை மணிமேகலை கூறவில்லை. அதற்கடுத்தவரண்டில் காஞ்சியில் மணிமேகலை தானே துறவெய்தினளென்னும் அந்நூல். அதற்குள் கண்ணகிபிரதிஷ்டை நடந்து சிலவாண்டுகளானதாகவுந் தெரிகிறது. ஏனென்றால் காஞ்சி போகுமுன் மணிமேகலை வஞ்சியில் கண்ணகியை வணங்குகிறாளெனக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு காணப்படுவதால் கோவலன்மாண்ட இரண்டு வருஷங்களுக்குள் கண்ணகி பிரதிட்டையாய்ச் சிலவாண்டுகளும் சென்றிருக்க வேண்டுமென ஊகிக்கவேண்டியதிருக்கிறது. இவைகள் சிலப்பதிகாரம் கூறும் செய்திகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளன.

இதற்கிடையில் சோழன்மகன் உதயகுமாரனது கொலையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டதும் கேட்கப்படுகின்றன. கண்ணகி பிரதிட்டைக்குமுன் இச்செய்திகள் நடந்திருந்தால் இவை சிலப்பதிகாரத்துக் காணப்படவேண்டும். ஐயரவர்கள் வியாசத்திலிருந்து

யாம் மேலே குறித்துள்ள 7வது குறிப்பில் கண்டுள்ளபடி இளங்கோவடிகள் சாத்தனாரிடம் தாம் மணிமேகலைதுறவினையும் பாடும் விருப்புடையராகவிருத்தலைக்கூற அவர் தாம் அதை முன்னமே பாடிமுடித்துவிட்டதாகக் கூறுகின்றனர். இது செய்தி சிலப்பதிகார மணிமேகலைப் பாயிரங்களில் காணப்படவில்லை. உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் மட்டும் இதனைச் சுட்டுகின்றார். அதன்படி இச்செய்திகள் சிலப்பதிகாரம் பாடிமுடிக்குமுன் நிகழ்ந்தவையானால் மிக முக்கியமான அவை அதிற் காணப்படாதது வியப்பே. இவ்விதமுள்ளது சிலப்பதிகாரத்திற்கும் மணிமேகலைக்குமுள்ள ஒற்றுமை. மேலும் மணிமேகலையிற் பலவிடத்தும், "இன்றேழ்நாளில்ந்நகர்மருங்கே," (மணி VII-23) என்றும், "இன்றேழ்நாளிலிடையிருள்யாமத்து," (மணி VII-106) என்றும், "வழுவறுதெய்வம்வாய்மையினுரைத்த, வெழுநாள்வந்ததென்மகள்வாராள்," (மணி XI-128, 129) என்றும் காணப்படும் செய்திக்கு முற்றிலும் மாறுபாடாக மணிமேகலை மணிபல்லவம்போன மறுநாளே தன் தாயையடைந்தாளெனக் காணப்படுகின்றது. மேலும் அவள் சென்ற ஏழாம் நாளே திரும்பினாளெனக் கொண்டாலும் அன்று பூரணையாகையால் இடையிருள்யாமமென்றது பிழையாம். மணிமேகலை மணிபல்லவம் சென்றபொழுது இடையிருள் யாமமாம். ஆனால் திரும்பி வரும்பொழுது பூரணை. கொடியேறியநாள் பூரணையை யடுத்தே வருமாகையால் அதன் மறுநாள் இடையிருள் யாமமாகாது. கொடியேறிச் சிலநாட் கழித்தே மணிபல்லவம் போனதென்றால் அன்றுமாலையிற் சந்திரன் தோன்றினனென்றதால் கொடியேறி 20 நாட்களுக்கு மேற்சென்றிருத்தல் வேண்டும். 20 நாள் வரை ஊராரேச்சுரை நன்றாய் அறியாதிருந்திருக்கவும் முடியாது. அதை அவள் மாதவிக்குச் சொல்லியனுப்பாமலுமிராள். இவ்விதமுள்ளது மணிமேகலை நூல். ஆகையினாலே சிலப்பதிகாரத்துக்காணப்படும்சாத்தனார் மணிமேகலையாசிரியரன்று. அந்நூல் நடையே இதற்குத் தகுந்த சான்றாகும். திருவள்ளுவர்போலெழுந்த ஞானவெட்டிபோன்றது மணிமேகலை. அந்நூலாசிரியர் சிலப்பதிகாரமெழுதிய சிலநூற்றாண்டுகளுக்குப்பின்னரிருந்தவராகையினாலே இவ்வாறு மாறுபட வெழுதினர். உண்மையில்வாறுள்ள தாலகையால் சிலப்பதிகாரகாலத்தையாராயும்போது மணிமேகலையையுமுடனாராய்தல்தவறுமெனவுறியலாம்.

இனி, 8, 9 குறிப்புக்களிலுள்ள விஷயங்கள் முற்றிலும் பிழை யென முதலிலுள்ள சிலப்பதிகார சரிதவாராய்ச்சியால் நன்கறியலாம். அவர்கள் தேவந்தி முதலியோர் வஞ்சிக்குப் புகாரிலிருந்துவர 3 வருஷங்களாயின வென்கிறார்கள். இது பெரும் வியப்பே! மூன்று மாதங்களுக்கதிகம் அப்பயணத்திற்கு வேண்டாம். இவ்வாறு அவர்கள் 3 வருஷங்களென வெழுதியது மாடலன் முதன்முறை புகாரடைந்த பொழுது கண்ணகியின் முடிவைக் கூறவில்லையென்றும் அதனால் கண்ணகியைத்தேடிக் கண்டுபிடிக்கும்பொருட்டே தேவந்தி முதலியோர் புகார்விட்டுப் போந்தனரெனவும் பிழைபடக்கொண்டதனாலே யேயாம். பத்தாவது குறிப்பில் ஐயரவர்கள் கி. பி. 171ல் கடலாட்டுச் சனியன்று வருகிறபடியாலும் அது சனியன்றுநிகழாதாகையினாலும் அவ்வாண்டில் சிலப்பதிகாரக்கதை நடந்ததில்லை யென்கிறார்கள். இது பொருந்தாது. இதற்கு நூலாதாரமுமில்லை, வழக்கமுமில்லை. திருவிழாக்களில் நீராட்டு என்றுகணிதப்படி வருகிறதோ அன்றே அது என்னகிழமையாகவிருந்தாலும் நிகழும். இன்றும் சனியன்று விதிப்படி வருகிறகாலங்களில் கடலாட்டு திருச்செந்திலில் அன்றே நிகழ்வதை நாம் காண்கிறோம். ஏனெனில் இதுவே விதியும் வழக்கமும். இதற்குப் பிரதானமாவது நக்ஷத்திரமேயாம்; கிழமையன்று. ஆகையால் இவ்வாறு ஏதோ சொல்லிக் கி. பி. 171 வதாண்டை விலக்க அவர்கள் முயன்றுள்ளார்கள். சிலப்பதிகாரத்துக் கூறப்பட்டபடி ஆடிமாதத்துத் திதி நக்ஷத்திரங்கள் கூடாமைபற்றியே இவ்வாண்டு விலக்கப்படும். மேலும் நம்மாராய்ச்சியிலோ இவ்வாண்டு கயவாகு காலத்திற்குப் பின்னுமுள்ளது, இனி அவர்கள் கி. பி. 157ல் தான் மதுரை யெரியுண்டதெனக்கூறும் 11வது குறிப்பையாராய்வோம்.

சித்திரை மாதம் 27ந் தேதிக்கும் வைகாசிமாதம் 25ந் தேதிக்கும் அவர்கள் கணிதம் சரியே. ஆனால் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி திங்கட்கிழமை அனுஷ நக்ஷத்திரமிவை பிரயாணத்திற்குப் பிரதிகூலமானவையன்று; அனுகூலமானவைகளே. மேலும் திவான்பகதூர் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் 4மணி நேரத்திற்குப்பின்வந்த நாசயோகத்தை அப்பொழுதாமென்று சொல்கிறார்களென் றெழுதிய ஐயரவர்கள் தாங்குறித்தபொழுது சித்தயோகமாயிருப்பினும் 23மணி நேரத்திற்கு முன்வந்த மரணயோகத்தைக் குறிக்கிறார்கள். ஆடிமாதம் 29ந் தேதி

வெள்ளியன்று பரணி 58நா-17வி, கிருஷ்ணசப்தமி 47நா-38வி யென்பதில் திதி சரியே. உண்மையில் அன்று அசுவதி 1நா-28வி யிருந்தது. அதன்மேல் அன்றுமுழுதும் பரணியே. மேலும் மறுநாள் 6நா-58விக்கு மேல்தான் கார்த்திகை வருகிறது. அவர்கள் கணித்தபடியே அன்று இரவில் கார்த்திகை 1நா-43வி யிருந்ததெனக் கொள்ளினும் அன்று பரணியாகுமே யன்றிப் பரணிக்குமேல் கார்த்திகையாவதின்று. மேலும், மதுரை யெரியுண்டது கார்த்திகையிலென நூல்கூற இவர்கள் கணிதப்படி பரணியிலாம். ஆகையால் இவர்கள் கணிதக்குறிப்பு நூலுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாம். இது முன்னருங் காட்டப் பட்டது.

"மதுரை யெரியுண்டது நள்ளிருளாகலின் அந்நள்ளிருளில் பரணியும் 8ம் திதியும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும்" என்று ஐயரவர்கள் எழுதுகிறார்கள். அவ்வாறு பார்த்தாலும் அந்நாளில் நடுயாமத்து அதாவது இரவு 15 நாழிகைக்கு பரணியும் 8ம் திதியும் அவர்கள் கணிதப்படி சேர்ந்திருக்கிறதாகவுங் காணவில்லை. அன்று 8ம் திதி 47நா-38விக்கே வருகிறது. அதாவது நடுயாமத்தின் பின் 2நா-38வி வரை கிருஷ்ண சப்தமியிருந்தது. இவ்வாறு நடுயாமத்தின் பின்வந்த அட்டமியில் மதுரை யெவ்வாறெரிந்ததாகுமோ? இன்னும் அன்று கிருஷ்ணசப்தமி நடுயாமத்தின் பின்னுமிருந்ததாக அன்று சந்திரன் 14 நாழிகைக்கே உதித்திருப்பான், ஆகையால் நடுயாமத்திருளில் மதுராமாதெய்வம் கண்ணகியைக்கண்டுபேசியதென நூல் கூறுவது அந்நாளில் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. மேலும் மதுரை யெரிந்துகொண்டிருக்கும் போது வெம்மையை யாற்றமுடியாதபடி மதுரைமாதெய்வம் கண்ணகி முன் தோன்றியதென நூல்கூற அவர்கள் அது தோன்றிப்பேசிய ஒரு மணிநேரத்திற்குப் பின்னரே மதுரையிற்றீப்பற்றியதாமென்பது வியப்பேயாமன்றோ? 12வது குறிப்பிலுள்ளபடி அவ்வடியிற் குறித்தது செங்குட்டுவன் வயதல்ல, அவன் அரசாளத்தொடங்கிச்சென்ற ஆண்டேயாமென்பது மேலேகாட்டப்பட்டது. இவை நிற்க, கி. பி. 144 பொருந்துமாவென. இனி ஆராய்வோம்.

அவ்வாண்டிற் சித்திரை மாதம் 21ந் தேதி வெள்ளிக்கிழமையன்று காவிரிப்பூம் பட்டினத்து இந்திரவிழாவிற்குக் கொடியேறிற்று. அன்று சித்திரை 53நா-10வி. பூர்வபக்கச் சதுர்த்தசி அன்று முழுதுமிருந்தது.

28 நாள் விழா நடந்ததாக வைகாசிமாதம் 17ந் தேதி வியாழனன்று விழா முடிந்ததாக 18ந்தேதி வெள்ளியன்று கொடியிறங்கியது. அன்று சித்திரை 12நா-10வி. பூர்வபக்கத்துவாதசி 30நா-57வி. வைகாசிமாதம் 19ம் தேதி சனியன்று கடலாட்டு நடந்தது. அன்று சுவாதி 16நா-17வி. திரயோதசி 34நா-4வி. அன்றே கோவலனுமாதவியுமூடிப் பிரிந்தனர். பிரிந்தகோவலன் உடனே தன்மனைவி கண்ணகியைக் கூட்டிக்கொண்டு பூர்வபக்கச் சதுர்த்தசியாகையால் விடியுமுன்னிருந்த விருட்டில் பிரயாணத்திற்கு ஆகாதவாரம் திதி நக்ஷத்திரங்களும் வார சூலை முதலியனவும் கூடிய பொழுதில் ஒருவருமறியாது புறப்பட்டுத் தென்மேற்கிலுள்ள மதுரைநோக்கிப் போனான். விடியும்பொழுது மரணயோகமாம். அவ்வாண்டில் ஆடிமாதம் 25ம் தேதி வெள்ளியன்று பரணி 36நா-17வி. கிருஷ்ண அஷ்டமி 48நா-2வி. அன்று சூரியாஸ்தமனம் 31நாழிகைக்கு. அதன்மேல் 5¼ நாழிகைவரை பரணியுள்ளது. தன் கணவனைப்பிரிந்து அரசனையடைந்து கண்ணகி கோவலனைக் கள்வனல்லவென்று நிரூபித்து வஞ்சினங்கூறி அவ்வூரை மும்முறை வலம்வந்து உடன் ஊரை யெரியூட்டினாளாகையால் அதுவரை சென்றது மேலேகாட்டியபடி 4, 5 நாழிகைகளேயாம். அத்தினத்துச் சூரியாஸ்தமனத்துக்கு 4, 5 நாழிகையின் பின் பரணியும் கார்த்திகையும் கூடுகின்றன. 8ம் திதியும் நடுயாமத்தின்பின்னும் 3 நாழிகை வரையிருந்தது. ஆகையால் அன்றே மதுரை தீப்பட்டதாகும். அன்றிரவே நடுயாமத்திருளில் மதுரைமாதெய்வம் கண்ணகியைக்கண்டுரையாடியது. அன்றே மாதரி தீப்புகுந்ததும்.

அதற்குப் பதினாலாம்நாள் ஆவணிமாதம் 4ம் தேதி வியாழனன்று பூர்வபக்கச் சப்தமியிற்றான் கண்ணகி தன் கணவனோடும் சேரநாட்டுச் செங்குன்றத்துத் தேவவிமானமூர்ந்து சென்றது. அதுகேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன் சிறிதும் தாமதியாது ஆவணிமாதம் 29ம் தேதி திங்கட்கிழமை பூர்வபக்கத் திருதியையன்றே பெருஞ்சேனையோடும் இமயமலைநோக்கிப் பயணமாயினன். அன்று துவிதியை 19நா-10வி. அஸ்தம் 26நா-37வி. அவன் அன்று காலையிலேயே சுப முகூர்த்தத்தில் பயணமானவனாவான்.

அவ்வாறு பயணமானவன் வடவாரியவரசரைவென்று கற்கொண்டு திரும்பி வஞ்சிவந்து கண்ணகிக்குப் பிரதிட்டை செய்யும்

வரை சென்றது முன்காட்டியபடி 4 வருஷங்களும் 7 மாதங்களுமாம். கண்ணகி பிரதிட்டை கி. பி. 149 பங்குனி மாதத்தாம். விழாச்செய்து கொண்டு கண்ணகிக்கோட்டத்திலிருப்புழி பலவரசர்கள் வணங்கவருகிறார்கள். அவர்களுள் இலங்கைமன்னன் கயவாகுவுமொருவன். கி. பி. 148ல் பட்டத்துக்குவந்த அவன் கி. பி. 149ல் சோழனை வென்று வஞ்சிவந்தான். அவன் அடுத்துவந்த ஆடியில் இலங்கையில் கண்ணகியைப் பிரதிட்டித்து வணங்கினான். கண்ணகி பிரதிட்டை நடக்கும்போது செங்குட்டுவன் பட்டத்திற்குவந்து 50 வருஷங்கள் சென்றனவாகையால் அவன் கி. பி. 99ல் பட்டத்துக்கு வந்தவனாவான். இனி இக்கடைச்சங்கம் எப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்குமென்றாராய்வோம்.

கடைச்சங்கம் 1850 வருஷங்கள் இருந்தது. முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீறாகப் பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் அக்காலத்தாண்டனர். ஆகையால் கி. மு. 1800ற்றில் இக்கடைச்சங்கம் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். இதனால் கடைச்சங்கம் 1850 வருஷங்கள்வரை ஓங்கித் திகழ்ந்தது எனவும் அப்பொழுது பல பாவலர் பல அரியநூல்களை இயற்றினர் எனவும் நாம் நன்கறியலாம். மறைத்திருவன் சுவாமி விருதை சிவஞானயோகி அவர்களும் தமிழ்மொழியும் சிவநெறியும் என்ற நூலில் "கடைச்சங்கம் கி. மு. 1850 முதல் கி. பி. 10 வரையும் இருந்ததாய்க் குறிக்கப்படுகின்றது; கி. பி. 90 வரை இருந்ததாய்க் குறிப்பாருமுளர்" என்றெழுதியுள்ளார்கள். திருவன் M. S. பூர்ணலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் B.A., L.T., யும் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் (A Primer of Tamil Literature) கடைச்சங்கம் கி. பி. 100 வரையிருந்ததென்று குறித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் கி. மு. 1800ல் ஆரம்பித்த கடைச்சங்கம் சிலப்பதிகாரப்பதிப்பில் கண்ட ஒரு தனிச்செய்யுளில் "இருந்தது ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தைம்பதுவருடமென்ப" என்றும் காணப்படுகிறதாகையால் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலாவது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்காலிலாவது முடிந்திருக்கவேண்டும். அதன் பின்னரே சிலப்பதிகாரக் கதை நடந்ததாகும். இதற்கு, சிலப்பதிகாரத்தில் அப்பொழுது கடைச்சங்கம் இருந்ததாகக் காணப்படாமையே சான்றாகும். ஆனால் அச்சங்கத்திருந்த புலவர் சீத்தலைச் சாத்தனாரே சிலப்பதிகாரக் கதையில் காணப்படுகிறாராகையால் கடைச்சங்கம் கலைந்த சிலவாண்டுகளின் பின்னர் சிலப்பதிகாரக்கதை நடந்ததாகும் என்பது நன்கு தெளியலாகும்.

இ. மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை

தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்.

"செந்தமிழ்" தொகுதி-கசு பகுதி ச-ல் ருகக-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

10. "மெய்யோடியையினுமுயிரியறிரியா"

பன்னீருயிர்களும் பதினெட்டு மெய்களுடன் இயைந்தாலும் அவ்வுயிர்கட்குளவாம் இயல்பிற்றிரியா என்க.

உயிர்கட்கு இயல் குறி னெடிலாய் வேற்றுமைகொண்டு இயல்பாயும் நீண்டனவாயும் ஒலிப்பனவாம்.

மெய்கட்கு-இயல் அரையளவினவாய்த் தனித்திருத்தலும் உயிருடன் இயைந்தவழி அவை ஒழிவனவும் பிறவுமாம்.

அவ்வுயிர்கள் மெய்யோடு இயைவது "புள்ளியில்லா எல்லாமெய்யும் என்றவிதிப்படி வடிவுதிரிந்துயிர்த்து, மெய்யின் வழியது" என்ற விதிப்படி ஒலிக்குமுறைமுதலியனவற்றைப் பெறுதல்.

உயிர் இயல்திரியா எனவே மெய்யியல் திரியும் என்பதூஉம் உயிர்க்கியல் திரியாதபொழுது வடிவுமுதலியன திரியும் என்பதூஉம் பெறுமவற்றுற் சற்றேனும் மெய்வடிவுதிரியா என்பது பெறுதுமோவெனின் அற்றன்று; ஒன்றினொன்று இயைவதனுன் அவ்விரண்டும் வேற்றுமையுறுமன்றே! அவ்வாறுய அவைகளுள் மெய்க்கு வடிவுமுதலியவற்றுள் சிலமாறுபாடும் உயிர்க்கு வடிவுமுதலியவற்றுள் அறவே மாறுபாடும் பெறும் என்க. இவைகருதியன்றே இயையினும் என்றார்.

இயல்திரிதலும் உயிர்க்குச் சிலமாறுபாடும் மெய்க்குப் பலமாறுபாடும் பெறாஉம் எனவுங்கொள்க. அவ்வுயிர்கள் மெய்யின் இயைபால் தம்மளவு மிகுந்தும் குறைந்தும் மாறுபடாவெனக் காட்டற்கன்றே இயையினும் என்றார்.

இக்காரணங்களால் இயலிற்றிரியா அவ்வுயிர்கள் வடிவுகளினும் ஒலிக்குமுறைமைகளினும் தலைமையுறாஉம் செய்கைகளினும் அம்மெய்களோடியைவதான் மாறுபடும் என்க.

உயிர்கடாமே தனித்து மொழியாம் ஆற்றலுடைமையின் மெய்களோடியையினும் உயிரியல் திரியா எனச்சிறப்பித்தும் அவை மெய்களின் இயைபால் வேறுபடுவன கருதி மெய்யோடெனத் தொடங்கியும் விளக்குவாராயினரென்க.

உயிரளவு கூறிவந்தார் இச்சூத்திரத்தால் உயிர்மெய்க்களவு புலனாகக் கூறாது மேலே மெய்க்களவு கூறுவதுபற்றி உயிர் அளவே உயிர்மெய்க்களவாவதன்றி ஆண்டே மெய்யளவும் பெறுதென்பதூஉம் விளக்கியதென்க. அல்லதூஉம் உயிரளவு கூறிவந்தார் மெய்யளவு கூறியபின்னரே உயிர்மெய் அளவு கூறவேண்டும் ஆதலிற் குற்றமோவெனில் அற்றன்று; உயிரளவும் மெய்யளவும் இணைந்தவையே உயிர்மெய்யளவாமென லன்றோ அவ்வாறு உரைக்கற்பாற்று. இவ்வாறு கூட்டுங்கால் அவ்வளவு மறைவதை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உவமைமுகத்தாலும் கண்டுகொள்க. இது வேறுவகையாகி மெய்யளவொழிந்து உயிரளவே பெற்று வருவதினாலும், இனி உயிரளவு கூறுதல் ஒருவாறு முடித்தமையானும், அவ்வாறு பிற்கூறில் பொதுப்பட அவ்வளவு குலைந்ததோ எனப்பிறக்கும் ஐயம்அறவே நீக்கவேண்டினமையானும், ஆசிரியர் ஈண்டே இயைத்துப் போந்தாரென்க. இவையன்றியும் அவ்வளவை உய்த்துணரவைத்ததூஉம் நாம் எடுத்துக்காட்டியவைகளை வலியுறுத்தும் எனவும் கொள்க. இந்நுணுக்கமறியாதும் "அவ்வியனிலையுமேனை மூன்றே" என்பதில் இயல் என்றதற்கு ஆண்டமைந்த பொருள் அளவு எனலையும் ஓராதும் "மெய்யோடியையினும் என உயிர்மேல் வைத்துக் கூறியது அவ்வுயிரின் மாத்திரையே இதற்கு மாத்திரையாகக் கூறுகின்றமை நோக்கிப்போலும் என ஐயங்கொள்வாரும், உள்ளவைகளை விளக்காது ஒப்புத்தேடி விளக்குவார்போன்றாரும் ஆயினரென்க. இங்குக் காட்டியவை நன்னூலாரெங்குப் பெறவைத்தாரோ அறியேம்.

11. "மெய்யினளபேயரையெனமொழிப."

[மேற்கூறியவைகளான் மெய்க்களவில்லையோ, எனவும் அல்லதுண்டோ எனவும், உண்டேலெவ்வள வெனவும், அல்லதூஉம் எவ்வெவ்விடத்துண்டு எவ்வெவ்விடத்தில்லை எனவும் பிறக்கும் ஐயமகற்றவேண்டி இச்சூத்திரம் வகுத்தார்.]

தனித்தனி ஒவ்வொரு மெய்யெழுத்தினளவே அரைமாத்திரை யாகும் என்று கூறுவர் ஆசிரியரென்க. மேற்காட்டியபடி ஐயம் அகற்ற லின் ஏகாரம் தேற்றம்.

12. "அவ்வியனிலையுமேனைமூன்றே."

சார்பிற்றோற்றத்தன அவ்வேனையனவாயினும் அளவுமுதலிய இயல்புகளில் அம்மெய்யினிலையினிற்பனவாம்.

அவ்வப்பெயர் கூறாது ஏனை என்றார் இயலான் அன்றி அவ்வகை யுட் பிற ஒவ்வாமை கருதி என்க.

13. "அரையளவுகுறுகன்மகர முடைத்தே—
இசையிடனருகும் தெரியுங்காலை"

ஆராயும் காலத்து ஏனை மெய்களைப் போலவே அரைமாத்திரை யுடைய மகரப்புள்ளி வேறோரெழுத்தொடு புணரும் இடத்தே சிறு பான்மையாய்த் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகுதலை உடைத்து என்க.

அரைக்கான் முதலிய மாத்திரைகளை ஈண்டாராய வேண்டியது இன்மையானே அரைமாத்திரையிற்குறுகுதல் கான்மாத்திரையே என ஓர்க.

இசை என்பதன் பொருளை ஒலியேஎனப் பொருள்கொண்டார் கூற்றை மெய்யெனநம்பித் தாம் வேறுவகைகாட்டுவார்போல அதனை யே விளக்கிச் சிறப்படைய வேண்டுவாராதலின் பிறன்கோட் கூறலென் னும் உத்தி முதலியவைகளைப் புணர்ப்பாராயினரென்க. அவ்வாறாக் கினவர் "போன்ம் வரும்வளவன்" என்பனவற்றைப் புணர்ச்சி யிடத்தே எனத்துணியாது பிறவற்றைமட்டும் துணிந்தமையாலே அவை பொருந்தாமையுணர்க.

14. "உட்பெறுபுள்ளியுருவாகும்மே."

வடிவின் மேலன்றி உள்ளே புள்ளிபெறாத பகரத்தோடு வேற்று மை காணவேண்டி அப்பகரத்தின் வடிவினுள்ளே இணையும்படி பெறு கின்ற புள்ளியே மகரத்திற்கு உருவாகும் என்க (உ-ம்) ப்+0ம்.

இவ்வியலை நூன்மரபென்றதற்கேற்ப மகரம் அளவிற்குறுகும் என்றேகூறி மேலேமொழிமரபில் "னகாரைமுன்னம்" என்னும் சூத்

திரத்தால் விளக்கிய இவ்வேறு நோக்காது நன்னூலார் பதவியலில்வேறு பலகூறி மயங்கவைப்பர்.

உருவுட் புள்ளிபெறுவது மகரமாவதுபோலவே உருவுட் புள்ளி பெறாதது பகரமாமெனவும் உரைகொள்ள உபகாரப்படுத்தியதையும் கண்டுகொள்க. தனித்துப்புள்ளி பெறுமெனவே பிறர் கூறுவர்.

15. "மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்"

எடுத்துக்கூற இனிதாமாறு அகரத்தைக் கூட்டுவதற்கு முன்னரும் ஏனையுயிரோடு இயைவதற்கு முன்னரும் உள்ள மெய்யினது இயற்கைவடிவு புள்ளியொடுநிற்றலாமென்க. இக்காட்டிய உரையால், மெய்யின் இயற்கை புள்ளிபெறுது இருக்கும் எனவும் உயிர்மெய்யின் வேற்றுமைகளைக் காணவே புள்ளியமைந்த தெனவும் இவைபோன்ற பிறவும் தம்மறிவுவன்மையாலே குறிகூறுவார்போன்று வீணே இயைத்தார்கூற்றுக்கள் பொருந்தாவெனக் கண்டுகொள்க. அன்றியும் ஒப்புக்காட்டிய சூத்திரத்தில் இயக்கம் என்றதையும் ஈண்டமைந்த இயற்கை-என்பதையும் வேற்றுமை காணுது மயங்கியுரைந்தமையும் கண்டுகொள்க. மெய்யினியற்கை இவ்வாறாகும்போது உயிர்மெய்க்குப் புள்ளியின்மை பெற்றும்.

16. "எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே."

எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அம்மெய்யைப்போலவே யாண்டும் புள்ளிபெறும் அத்தன்மைத்து. ஏகாரம் ஒகாரத்தாற்றெரிக்கது. உயிர் மெய்க்குப் புள்ளியின்மை கூறவே அவற்றுள் எகர ஒகரங்கள் மெய் யொடு புணரும்போது அம்மெய்க்குள்ள புள்ளி நீங்காது நிற்குமெனத் தெளிவுபடுத்தவன்றோ மெய்யினியற்கைகூறியதும் இதையுரைத்தா ரென அறிக. இம்முறையை நன்னூலாரும் உரைகாரர்களும் மறந் தனர்போலும். இதற்குத் "தொல்லைவடிவின்" என நன்னூலார் சூத் திரித்தார். அச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்தார் அதன்கண்ணுள்ள ஆண்டு என்பதை ஆரியமொழிகளையும் பொது மொழிகளையும் புணர் மொழிகளையும் அறிதற்பொருட்டுக் குற்றுகர இகரங்கட்குப் புள்ளியை யியைத்தாருளரர்தலின் சேர்த்தாரெனவும் பிறவற்றைப் பிறரும் கூறுமுகத்தாலே அச்சொற்போக்கின்வழுவை மறைப்பாராயினர்.

ஆண்டு இவை புள்ளியெய்துமெனின் அது தொன்மைக்கின்மை வெளிப்படையாதலின் அவ்விருவகையார் கூற்றுக்களும் பொருந் தாமையுணர்க.

> "புள்ளியில்லாவெல்லாமெய்யு
> முருவுருவாகியகரமோடுயிர்த்தலும்
> ஏனையுயிரோடுருவுதிரிந்துயிர்த்தலும்
> ஆயீரியலவுயிர்த்தலாறே."

உயிர்மெய் ஆவதற்கும் சாரியை பெறுவதற்கும் உரிய எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் தமக்கியல்பாயமைந்த வடிவின்கண் உள்ள புள்ளியை இல்லாவடிவினவாகி அகரமோடுயிர்த்தலும், அவ்வடிவே திரிந்து ஏனை உயிர்களோடு உயிர்த்தலும் என உயிர்க்கு முறைமை அவ்விரண்டியல் பினையுடையனவாம்.

எல்லாம் என்ற சொற்போக்காலே சாரியையும் இயைத்தாம். உயிர்த்தலே யாண்டும் உரைத்தது வழுவோ எனின் ஆகாது. உயிர்த் தலே ஓரிடத்தே பெய்து ஒரேமுடிபாக்கின் அகரவியைபானுய மெய்க் கமைந்த ஒரேவடிவுபோலவே ஏனையுயிர் இயையும். மெய்யும் எனப் பொருள்படுவதனுனே அவ்வாறு கூறினர் என்க. ஏகாரம் பிரிநிலே. செய்யுள்விகாரத்தாற்றெக்கது. நன்னூலார் இயைத்த "புள்ளி விட்டு" என்னும் சூத்திரத்தின் அமைதியைச் சற்றுராய்வாம். ஆண்டு அவ்வொடு புள்ளிவிட்டு எனவும் கவர்படுபொருள்படுமாறு கூறுகின் றார். [உயிரும் மெய்யும் இணைவதாலே உயிர்மெய் என்ற பெயர மைந்த அவ்வெழுத்தின் புள்ளிவிட்ட அவ்வடிவே அகர உயிர் இணை வதற்கு வடிவாகவும் அவ்வடிவின் பலதிரிபே ஏனையுயிர் இயைவதற்கு வடிவாகவும்கொண்டு மெய்யளவொழியப்பெற்று ஒலிக்குமுறைமைக் கொற்று முன்னுகவும் உயிர் பின்னுகவும் வரும்] எனப்பொருள்படும் படி சூத்திரிக்க எண்ணியவர் குறைபட்டனர். மேலும் அகர உயிர் ஏறியதும் மெய் புள்ளியிழப்பதையன்றி வேறு மாறுபாடின்றென்னு முகத்தாலே அகரம் வடிவொழிந்ததெனப் பெறுதுமாதலினுனும் அவற்றேடு நில்லாது அவ்வகரமேறிய வடிவே பிறவுயிர்ஏறத் திரியும் என்பதினுனும் ஏனையுயிர் வடிவளபு புலனுகின்றது. ஆதலின் அதன்வடி வொழித்தெனச்சூத்திரித்தது தவறென்க. பின்னரும் இருவயிற் பெய ரொடென்னும் ஆபாசத்தைப் கண்டுகொள்க.

18. "மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்று நிலையே."

வரிவடிவானும் ஒலிவடிவானும் தனித்துத்தோன்றுகின்ற உயிரெழுத்தின் நிலைமையானது மெய்யெழுத்தோடு இயைந்தவழி அதன் வழித்தாகும் என்க.

அகரமுதலியன ஏறுவதினானேஇயையும் மெய்யெழுத்துக்களின் வடிவு வேறுபாடும், அப்பொழுது அவ்வுயிர், மூவகை அமைந்த அம்மெய்களோடு இயைந்து பலபட ஒலிக்கும் ஒலிவேறுபாடும் கொள்வது மெய்வழித்தாலென வுணர்க.

முன்னர்ச் சூத்திரத்தில் "உருவுதிரிந்து" என்றதினானே இவை பெறப்படவும் ஈண்டும் உரைதருவது எற்றிற்கெனில் இயம்புதும்; அச்சூத்திரம் உயிர்த்தலுக்கும் உருவுதிரிதலுக்கும் பொதுவாதலால் இச சூத்திரம் உருவினைமாத்திரம் ஒழிப்பது முறைமையாகாதாதலால் அல்லதூஉம் ஒலிக்கு முறைமைஈதென ஓர்ந்தார்க்கு வடிவின் முறைமையையும் ஓர்ந்துணரவைக்க வேண்டியது ஆசிரியர்கடன்.

இவ்விரண்டினையும் உணர்தற்கன்றே கேட்குநிலை என்னாது தோன்றுநிலை என்றது என்க.

இந்நூனுக்கமறியாத உரைகாரர் எல்லாம் தோன்றுநிலை என்றதை ஓசை நிற்கு முறைமையெனக் கொண்டதொடு உயிர், வன்மை முதலியனவே எய்து மென்றது பொருந்தாமை உணர்க.

இச்சூத்திரத்தாலும் உயிர்மெய்யொடு இயையுமுழீஇ அதன் வடிவை இழக்கும் என்பது புலனாகின்றது.

இவைகளை நன்னூலார் அறிவரேல் இணக்கவாவது முயன்று சுருக்கிக்காட்டுவார்போன்று குறுக்கி இடர்ப்படுத்துவர்.

19. "வல்லெழுத்தென்ப கசடதபற."

க் ச் ட் த் ப் ற் என்னும் மெய்களை வல்லெழுத்துக்கள் என்று ஆசிரியர் கூறுவர்.

20. "மெல்லெழுத்தென்பஙஞணநமன."

ங் ஞ் ண் ந் ம் ன் என்னும் மெய்களை மெல்லெழுத்துக்கள் என்று ஆசிரியர் கூறுவர்.

21. "இடையெழுத்தென்பயரலவழள."

ய் ர் ல் வ் ழ் ள் என்னும் மெய்களை இடையெழுத்துக்கள் என்று ஆசிரியர் கூறுவர்.

மென்மைஇல்வழி வன்மை இன்மையும் வன்மை இல்வழி மென்மை இன்மையும் நேரும். இங்ஙனமாகவும் வன்மையை முன்னெடுத்தோதியது எவன் கருதியோவெனின்? அம்மென்மையை அதுவென்று வன்மையானதாலென்க.

வன்மையையும் மென்மையையும் ஓர்ந்தபின்னரே இடைமை அறியவேண்டுதலின் இடையில் வைக்கவேண்டியதைக் கடையில் அமைத்தார்.

இக்காட்டிய சூத்திரப்போக்கை அறியாத நன்னூலார் "வல்லினம் கசடதபற வெனவாறே" என்றே அம்மூன்றனையும் வகுத்தார். அவைகளால் அவ்வினம் ஆறெனப் பெறப்படுவது குற்றமெனக்கொண்ட அந்நூலுரைகாரர்கள் தமக்கு அறிந்தவாறே இனம் என்றதற்குப் பொருள் விரித்தார்கள். இது நன்னூலாருக்குக் கருத்தாயின் "கசடதபற வெனுமாறும் வல்லினம்." என்றே கூறி இருப்பர். ஏனெனில் அவர் தொல்காப்பியம் கற்ற ஒரு பெரும் புலவராதலின். ஆயின் அவர்கருத்துத்தான் யாதோவெனின் உரைக்குதும். ஒவ்வொருமெய்யும் உயிருடன்கூடிப் பன்னிரண்டாவதால் அவைகளை இனம் என்றார். அதுவும் பொருந்தாது. இவைகளை மட்டும் இனமெனக் காட்டியவர் உயிர்வருக்கங்களையும் அவ்வாறே காட்டாமையின்.

(தொடரும்)

K. S. நவநீதகிருஷ்ணபாரதி,

தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதன்

ஸ்ரீராமநாதன்காலேஜ், சுன்னாகம், யாழ்ப்பாணம்.

19—7—1918.

உ

பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்குக.

உலக கவி திலகரான மகா பண்டிதர்

ஸ்ரீ ரவீந்த்ர நாத் தக்கோர்க்குக் கூறிய

* வரவேற்பு வாழ்த்து.

பூவேந்து நான்முகனார் ஆக்கியஇவ் வுலகில்எலாம்
பொலிவுற் றோங்கிப்
பாவேந்தி ரியஞ்செயித்தோன், பாவேந்தர் பாவேய்ந்து
பரவப் பெற்றோன்
மாவேந்தர் போற்றிசைப்ப, மன்னுயிர்கள்
மகிழவரு 'மகரிஷீச
தேவேந்த்ர நாததக்கோர் மாதவத்துச் செழுமுளையாத்
திகழு மேலோய். (௧)

[பாவேந்திரியம்=பாப இந்திரியம்]

காரிருளைக் கடிந்தோட்டும் 'இரவி'யென மனஇருளைக்
கடிந்து யாண்டும்
சீரிய'இந் திர'னேபோல் மிளிர்ந்து,செந்நாத் தக்கோனாத்
திகழ்த லாலே
நேரிய'ர வீந்த்ரநாத் தக்கோர்'என் றொருநாமம்
நிலவப் பெற்றோய்
ஆரிய! நின் வரவெமக்கு நல்வரவா குகநீபல்
லாண்டு வாழி! (௨)

புவீந்திராய்ப் பல்லுயிரும் தம்முயிர்போற் பயனெய்தப்
புரப்போர், ஞான
கவீந்திராய் இருமைநலம் எவருமுறப் புரிந்திதயம்
களிப்போர், ஆன
துவீந்திரரும் "உலககவி திலகன்"எனும் துதிபுனையும்
தூய சீல
ரவீந்திரநாத் தக்கோய்நின் புலமையினால் யாவரையும்
ரமிக்கச் செய்வோய்! (௩)

[துவீந்திரர்=புவீந்திரரும், கவீந்திரரும்]

---

* இவ்வாழ்த்து மதுரைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் கூட்டத்தாரது விருப்பின்படி தயாரிக்கப்பட்டு, அதனை இயற்றிய ஸ்ரீ ம. கோ. ஐயரால் "தக்கோர்" முன்னிலையிற் படிக்கப்பட்டது.

" 'மின்இரவி ஒளிபெற்றான்!' 'நறியகொம்புத் தேன்இனிமை
விளங்கப் பெற்ற
தென்!' இமையோர் இமையாமை இறவாமை எய்தினர்என்! "
றெவர் வியப்பர் ?
மன்னருமா சறக்கற்ற மதிவலரும் ஒருங்குபுகழ்
மகிமை யார்ந்த
நின்னிகரில் நீ"நோபில் பரிசு"பெறின் வியப்பென்னே ?
நிகழ்த்து வாயே. (ச)

[நோபில் பரிசு=உலககவிதிலகர்க்கு நோபில் என்பவரால் கொடுபடும் 8000 பவுன்.]

அன்னியர்கள்-(சொற்செறிவு பொருட்பொலிவு வாய்ந்தொளிரும்
அரிய பேறு
மன்னியநம் கவிப்பெருமை மதப்பெருமை அறியாதார்)-
'மாகவீசன்'
என்னநினை ரவீந்திரநாத் தக்கோய்! தம் மனமார
ஏத்தல் என்னே!
முன்னையநம் பாரதமண் டலர்இருந்து நின்பெருமை
மொழியற் பாற்றே. (ரு)

[மண்டலர்=மகாஜனங்கள்]

ஞானமிகு நின்பிரசங் கம்கேட்கக் *கானடையர்
நயந்து நின்னைத்
தானழைத்தும், அவர்கள்தம்பேர்ப் பொருட்கேற்ப 'நமரைச்சோ
தரர்என் றெண்ணு
ஈனர்'என நீஎண்ணி அவர்உறையும் இடம்செல்ல
இசைந்தி டாத
மானவனே ஆதலினால் உன்னிலொரு தேசாபி
மானி உண்டோ ?. (சு)

[கானடையர்=கால்+நடையர்=காற்பங்குஒழுக்கமுடையோர். Canadians]

தக்கதிரு வள்ளுவனர், "திருவேறு தெள்ளியரா
தலும்வே" றென்ன
ஒக்கஉரைத் துளநல்லூழ் பலவுமொருங் குன்னிடமே
ஒளிரக் கண்டோம்
தொக்ககலா மதியுடன்சேர் தொளிரும்ரவீந் திரன்எனநீ
தோன்றக் கண்டோம்
இக்கலிகா லத்தியல்பிற் காணுத காட்சியெலாம்
யாம்கண் டேமால். (எ)

இயல்இசைநா டகம்இவைகள் முத்தமிழே 'தமிழ்'என்ப
தினிமை ஆகும்
செயிரறநீ இனிமையுற இவைமூன்றும் இனிதிசைத்துச்
சீர்த்தி வாய்ந்து
பெயல்புரைய உலகமெலாம் குளிர்வித்தோய் ஆதலினல்
பெரியோய்! நீஎம்
அயலலமுத் தமிழ்க்குரியை தமிழ்மொழியும் தேர்ந்துபுகழ்
அணிந்து வாழி! (அ)

[பெயல் புரைய=மேகம்போல.]

பூவலயஞ் செய்நம துத்தமபா ரதவருடப்
புகழை நாட்டும்
பாவலவ! பக்தியொளிர் பண்ணவநன் னுடகவிற்
பன! ரவீந்த்ர!
மேவலரும் ஆவலொடுன் பிரசங்கம் கேட்டுவக்க
விழையும் தெய்வ
காவல!நின் 'பிறைமதி'க்' தாஞ்சலி'யா தியநூல்கள்
நாளும் வாழி! (கூ)

[ஆதியநூல்கள்:- இருட்டறைக் கிறைவன், பூங்காவனத்தன், சித்ரா, ஸாதநா முதலிய நூல்கள்.]

மாந்தரெலாம் ஏய்ந்தஅறி வொழுக்கமிரு மைப்பயனல்
வயக்கு மாறு
வாய்ந்தமதி யுடையாய்!நீ நின்னுயிரே போற்பேணும்
வண்மை சான்ற

'சாந்திநிகே தனம்'வாழி! தகவுறுநின் தந்தையின்சீர்
தழைத்து வாழி
எந்துபுகழ் ஸி. எவ். ஆண்ட் ரூஸ்நச்சி னார்க்கினியன்
இனிது வாழி! (௧௦)

[சாந்திநிகேதனம் - இகபரநன்மை எய்துமாறு மாணவர்களைப் பயிற்றும் பள்ளிச்சாலை.]

ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்,
அக்கிராசனாதிபதி,
மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கம்.

திருவநந்தபுரத்துச் சிலாசாசன இலாகாத் தலைவரும்
தேசசரித்திர ஆராய்ச்சி, தமிழபிமானம் இவற்
றில் சிறந்து விளங்கியவருமாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ
து. அ. கோபிநாதராவ் எம். ஏ. அவர்கள்மீது பாடிய

இரங்கற்பாக்கள்.

1. அந்தோ! தமிழகத்துக் கந்தகக்கூற் றின்றிழைத்த
சிந்தாகுலக் கொடுமை செப்புந் தரமன்றே;
நந்தாக் கலைக்கோபி நாதனை*எம் ஏதமில்சீர்
முந்தார் மறையவனை முடித்ததே குறைவயதில்;
மூதறிஞர் சற்குணனை முடித்ததே குறைவயதில்.

2. தேசசரித் திரத்துறையில் தேர்ச்சியோடா ராய்ச்சிமிகும்
ஆசைசலி யாவூக்கம் ஆமிவற்றுள் உன்போல்யார்?
மாசறநீ செய்'சோழ வம்சசரித் திர' நூல்போல்
தேசுறுவோய்! ஆசறுபன் னூல்தருமுன் சென்றனையே;
சிலைக்கலை†யாய்! சிறப்பிற்பன் னூல்தருமுன் சென்றனையே.

3. வண்டமிழாங் கிலந்தெலுங்கு வடமொழிகே ரளம்‡உரிமை
கொண்டுளகன் னடப்புலமை கூர்ந்துகல்வெட் டாராய்ச்சி
எண்டகுசித் திரம்கீதம் படம்பிடித்தல் எனுமிவற்றில்
பண்டித சிகாமணியே! பார்துறந்தெங் குற்றனையோ?
பாவலர்கா வலரேங்கப் பார்துறந்தெங் குற்றனையோ?

---

* எம். ஏ. பட்டதாரிகளில் என்றுமாம்.
† ஆய்சிறப்பு என வினைத்தொகையுமாம்.
‡ ராயராதலின் உரிமை தங்க.

4. ஆகமசாத் திரநூல்கள் ஆய்ந்தும் புறச்சமயத்து!
ஆருமறு நூலுணர்ந்தும் அரிதின் முயன்றுலகில்
ஏகனெனுஞ் சர்வேசற் கிலையுருவெல் லாம்கொடையால்
மேகமனாய்! விக்கிரக விளக்கநூ லுள்விரித்தாய்;
வித்தகர்கள் வியப்புறஅவ் விளக்கநூ லுள்விரித்தாய்.

5. திருவநந்த புரநாட்டிற் சிலாசாச னத்தலைமை
மருவிநந்தொல் பெரியோர்தம் வாழ்காலந் *துருவியெழில்
†உருவநந்தாச் செல்வா[illegible]கோ டிறுபொ நுள்ளுண் மதிநட்பாம்
திருவநந்தம் பெருகுலைகயில் செம்மால்! நீ சென்றனையே
‡தெருமரலுற் றியாம் வருந்தச் செம்மால்! நீ சென்றனையே.

6. செந்தமிழ்சேர் நாடன்றிச் சீமைமுதற் சேணாட்டின்
சந்தமிகு தனிவிஷய தானமுபந் யாசமிவை
விந்தையுற விரித்தொரு நூல் வெளியிடுமுன் உன்னைத்தென்
இந்தியமா திழந்துமிக இன்னலுறச் செய்ததென்னே?
இலங்குகலைப் புலவ! மிக இன்னலுறச் செய்ததென்னே?

7. சரித்திராஆய் வின்திறமோ சாதனசோ தனைத்திறமோ
விரித்துரைபன் மொழித்திறமோ வியன்சித்ர கலைத்திறமோ
திருத்தகுசீர்க் குணத்திறமோ சிரித்தமுக எழிற்றிறமோ
வருத்தமெதற் கென்றுறுவோம்? வாழியநின் புகழுடலே;
வயங்கியெமக் குறுகாட்டா வாழியநின் புகழுடலே.

வே. முத்துஸ்வாமி ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி.,
மதுரை.

புத்தக மதிப்புரை.

---

1. விசுவநாதன்:—இது, மதுரைக்காலேஜிற் றமிழ்ப்பண்டிதர் மகா-௱-௱-ஸ்ரீ ம. கோபாலகிருஷ்ணையரவர்களாற் செய்யுணடையிலெழுதப்பட்டதொரு நாடகம். இதில் விஜயநகரத்தரசனிடமிருந்த விசுவ

* துருவி—ஆராய்ந்து.
† உருவம் முதலிய திரு என்க.
‡ தெருமரல்—திகைப்பு.

நாதனென்பவன் றன்னரசனிட்ட கட்டளையாற் றன் றந்தையுடனெதிர்ந்து போர்புரிய நேர்ந்த தருமசங்கடத்தில் அவன் நடந்துகொண்டதை முக்கியமாகக்கொண்ட பலவிஷயங்க ளடங்கியுள்ளன. இப்படிச் செய்யுணடையி னினிமையா யெழுதப்பட்ட நாடகங்கள் அருமையாயிருப்பதால் இது பாராட்டத்தக்கது. இதன் விலை அணா 8. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

2. சிறுவர்க்காகும் கதைப்பூங்கோத்து:— இது, காலஞ்சென்ற பண்டிதர் வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமத் வி. சூ. நடராஜையரால் நன்றாயெழுதப்பட்டுப் பெரிய எழுத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதிற் சிறுவர்கள் முதலிற் சுலபமாய் வாசகபாடம் படிப்பதற்கு யோக்கியமாகும்படி சம்பாஷணங்களாகவும், சம்பவங்களாகவும், கற்பனைகளாகவும் எழுதப்பட்ட முப்பது சிறியகதைக ளடங்கியுள்ளன. இதன் விலை அணா $2\frac{1}{2}$. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க் கெழுதிப் பெறலாம்.

3. தாள்கோடுத்துதவியதிருத்துறை:— இது திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத் சை. கிருஷ்ணமாசாரியரால் வெளியிடப்பெற்ற எழுபத்திரண்டு பாடல்களுடையது. இதன் முகவுரையிற் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களால் இது தெய்வீக சம்பந்தமுடையதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயின் இதன்கணுள்ள இலக்கியவிலக்கண வழுக்குவழு வாராயத்தக்கதன்று.

4. ஸம்ஸ்க்ருதசந்திரிகா:-இது, விஷ்ணு காஞ்சியிலிருந்து பிர்ம்மஸ்ரீ ஸ்ரீசர்ம்மா அவர்களால் மாதமொருமுறை வெளியிடப்படுமொரு வடமொழிப்பத்திரிகை. இதன் முதற்பிரதி வெளிவந்துள்ளது. இதில், பத்திராதிபர் வேண்டுகோள், மதுரவாணீ, பாஷை, தொண்டைமண்டலம் என்னும் விஷயங்க ளடங்கியுள்ளன. தேவநாகரலிபியிற் பதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதன் வருஷச்சந்தா ரூபா 2. தனிப்பகுதி அணா 4. வேண்டுவோர் விஷ்ணு காஞ்சி, சன்னிதி வீதி 24 என்ற விலாசத்துக்குப் பத்திராதிபர்க் கெழுதிப்பெறலாம்.

5. செல்வம்:—இது, பண்டிதரத்நம்-கா. ஸ்ரீ. புழலை, திருநாவுக்கரசு முதலியாரவர்களால் எழுதப்பட்டதொரு பொருளுரை. இதனுள், செல்வத்தை, பொருட்செல்வம், கல்விச்செல்வம், அருட்செல்வம்

எனப் பகுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய சிறப்பினைப் பல சான்றுகளாலெடுத்துக்கூறிக் கல்வியைக் கூறுமிடத்துத் தமிழை மிகச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பது அவர்களது பாஷாபிமானத்தை வெளியிடுகிறது. இதற்குக் கெண்யமுள்ள பலகனவான்களின் நல்லபிப்பிராயம் கிடைத்திருக்கிறது. இவ்வாறே முதலியாரவர்கள் இன்னும் பலபொருளுரைகளெழுதித் தமிழுலகுக்குதவிப் பிரஸித்தியடைவாராக.

அநுதாபக்குறிப்பு.

திருவனந்தபுரம் ஸம்ஸ்தானத்திற் சிலாசாஸன பரிசோதகராயிருந்த ஸ்ரீமத். து.அ. கோபிநாதராயர் M.A. அவர்கள்காலம்சென்றது தெரிந்து வருந்துகிறோம். அவர்நம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தங்கத்தினராயிருந்து நீண்டகாலமாகச் 'செந்தமிழ்'க்குப் பல அரியவிஷயங்களெழுதிவந்ததுமன்றிச் சிலாசாஸனவாராய்ச்சியாற் சோழவம்சசரித்திரமென்னும் புத்தகமொன்றும், புராதனமான சிற்பவுருவங்களைத் தொகுத்துக்காட்டியபுத்தகமொன்றும் எழுதிவெளியிட்டார். இன்னும் நம் தமிழ்நாட்டுப் பூருவசரிதம்பலவும் எழுதிவெளியிடவேண்டுமென்ற ஊக்கத்துட னுழைத்துவந்தார். அவர் செய்யக்கருதிய வேலைகளைச் செய்துமுடிக்குமுன் அவர்க்கு நேர்ந்த அகாலமரணம் அவருடன் பழகிய பலர்க்கும் அநுதாபத்தை யளிக்கத்தக்கது. அவர் மரணமடைதற்கு முதல்நாள்வரை அவர் சொல்லக்கேட்டெழுதிய அசோக சக்ரவர்த்திசரித்திரம் என்னும் விஷயம் அவர் ஞாபகார்த்தமாகத் திருவநந்தபுரம் ஸ்ரீமத் வெங்கட்ராமசர்மாவால், செந்தமிழில் வெளிவரலாகும். இவரது குணங்கள் பலராலும் பாராட்டத்தக்கன. இவரது குடும்பத்தார்க்கு நம் மனப்பூர்வமான அநுதாபத்தை யறிவிக்கிறோம்.

பத்திராதிபர்.

சேது சமஸ்தானத்தைச்சார்ந்த
புபிராமம் வித்தியாபாஸ்கர செந்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
மூன்றுமாண்டு நிறைவுவிழாச் சிறப்புச் செய்யுள்.

பூவீற் றிருந்த பொலன்மா மாதொடு
நாவீற் றிருந்த நன்மகள் புல்ல
இருவே றுலகத் தியற்கை யென்னுந்
திருமா மறைக்குப் பெருமுரா ணாகத்
திகாந்தத் தளவுஞ் சீர்த்தி நிறவிய
பொன்னுச் சாமிப் பூமான் முன்பு
பண்ணிய புண்ணியப் பயனாய் நண்ணியோன்
தமிழ்மக வுக்குத் தாயே யென்னப்
பாலவ னத்தப் பதிக்கர சாகிச்
சீலம் வனப்புச் செறிந்த சீரியன்
காண்டற் கெளியன் கருதுபே ரளியன்
பாண்டித் துரையெனும் பண்புடைக் குரிசில்
நீர்முற்ற லன்றிப் போர்முற்ற லறியாப்
புரிசைசூழ் மாட வரிசையா னிலங்கிப்
பாடல் சால் சிறப்புறு கூடன்மா நகரிற்
சின்னாண் முன்னர்த் திகழுற வைத்த
நான்காஞ் சங்க நனிவளர்ந் திடுநாள்
மற்றவ னிறையோன் மலரடி யுற்றிடச்
செம்பிநன் னுடன் சேது காவலன்
நம்பினோர்க் குதவும் நலத்தகு குரிசில்
முல்லையந் தாரான் முதிர்ந்த நற்சீரான்
மல்லலார் தேவை வளநக ராளி
நந்துமா தனத்தான் நலமா தனத்தான்
கந்தமா தனத்தான் கவிகே தனத்தான்
காவியங் குடையான் காவியத் தொடையான்
சென்னைமா நகரிற் சீரிய சட்டப்
பேரவை தன்னுட் பிறங்குமங் கத்தினன்
ராஜரா ஜேசுர நரேந்திரன் வந்து
மருவுமுத் தமிழைமுன் வளர்த்தபாண் டியர்போல்
மேலாப் புரக்குமந் நாலாஞ் சங்கத்து
நூற்பரி சோதக நுவலரும் பணியைப்
பாற்படப் புரியும் பருணிதன் நாற்கவி
சாலவே பொழியுங் கோலக் கொண்மூ
துறைசை யாதீனத் துறையும் நாவலன்

கற்க கசடற வெனும் பெருங் கவிக்கோ
சொற்கமி லிலக்கா யுற்ற பண்பினன்
சந்தச் சுவைநனி சிந்தப் பாடும்
ராமசா மிக்கவி ராயர் வரோதயன்
சுப்பிர மணியனென் றெப்பில் குருமணி
அக்கிரா சனத்தி லமர்ந்தன னாகப்
பாரியே யென்ன வாரி யளித்து
வறியோர் வதனக் கமல மலர்த்தும்
பாற்கர சேது பதிஞா பகமாய்
மற்றவ னாட்சி மருவபி ராமப்
பதியிடை யமைத்த பாற்கா வித்தியா
செந்தமிழ்ச் சங்கந் திகழ்மூ வாண்டின்
நிறைவு விழாத்தான் குறைவொன் றிலாமல்
எம்-ஏ முத்துச் சாமி யையர்
முதலிய தமிழுணர் மூதறி வாளர்
பிரசங்க மாரி பெயலெனப் பொழிய
மன்னவை யோர்கள் மகிழ்நனி பூப்பப்
பாட்டளி முரலும் பைந்துழா யலங்கல்
வேட்டணி மார்பன் விழைந்துறை கோயிற்
சந்நிதி முன்னர்ச் சமைத்தினி திலங்கு
முன்னூறுஞ் சுதன்மைநேர் முதன்மை மண்டபத்தில்
நிகழ்ந்ததா லதன்சீர் நிகழ்த்தவும் படுமோ
செந்தமிழ் வாணருஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வியும்
ஐந்தாம் ஜார்ஜுநம் மரசர் கோமானும்
கோது பதியாத குணமுறுஞ் செல்வச்
சேதுபதி யரசர்தந் திருமர பதுவும்
துங்கமா ரிந்தச் சங்கத் திலங்கும்
அங்கத் தவர்களு மன்போடும் பொருளாற்
பங்கமில் வகையிதைப் பாலிப் போரும்
சந்தத மோங்கித் தழைத்தே
யூழியூழி கால முவந்து வாழியவே.

ஆ. கார்மேகக்கோன்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
அமெரிக்கன்காலேஜ், மதுரை.

12—1—19.